"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. 68, **MARTIE 2009** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **2,5 RON** (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: "VINOVAŢII DE SERVICIU", ROMÂNII!

În conformitate cu o lege nescrisă, dar, culmea, respectată aproape de toţi cei capabili să îşi exprime o părere aparent competentă, **discutarea în public a problemelor pe care ni le creează majoritatea minoritarilor trăitori pe meleagurile noastre a devenit un act condamnabil, din categoria xenofobie, antisemitism, naţionalism, extremism!** Nu contează dacă problemele sunt reale, nu contează impactul asupra restului populaţiei, nu contează că devenim în faţa lumii, fără să merităm aceste calificative, hoţi, leneşi, murdari, sălbatici sau chiar criminali; consemnul trebuie păstrat, iar populaţia majoritară să accepte în tăcere toate ponoasele convieţuirii, ca într-o căsătorie forţată şi nepotrivită.

Discutarea acestor probleme, abordarea lor în mod realist şi în termeni absolut legali, are ca scop încetarea "jocului" cu "ascunsul după piersic" şi este obligatoriu în favoarea găsirii unei soluţii, pentru a se renunţa la minciună şi făţărnicie. Minciuna ordinară este că pentru toate neajunsurile minoritarilor sunt de vină românii, pe poziţie de majoritari.

Oficialităţile şi aşa-zisa "societate civilă", cea căreia i se dă atenţie şi crezare, bine sponsorizată de către duşmani recunoscuţi ai intereselor naţionale, îşi fac un merit din a prezenta situaţia minoritarilor în culorile cele mai sumbre, din două motive:

Primul, ar fi pentru a scoate în evidenţă incapacitatea autorităţilor de a rezolva orice problemă legată de viaţa şi poziţia minorităţilor etnice. Al doilea motiv ar fi condamnarea colectivă a poporului român, ca un popor de sălbatici sanguinari, xenofobi, asupra căruia trebuie aplicate măsuri speciale în sensul durităţii, măsuri care ar trebui să inducă în rândul populaţiei **o mentalitate de acceptare a anormalului, a nedreptăţilor, a inversării valorilor.**

La ora actuală există două minorităţi etnice în România, care prin pretenţiile lor total nejustificate ne obligă să tragem un semnal de alarmă şi să ne expunem poziţia vis-a-vis de situaţia creată; apropos de "un semnal de alarmă", tragem acest semnal de aproape 90 de ani, începând cu mişcările studenţeşti de la 1920. Problema este veche.

Poziţia noastră trebuie exprimată în contextul politic de astăzi, când **au devenit inacceptabile pretenţiile ungurilor şi ţiganilor trăitori în România.**

Fără discuţie că aceste pretenţii sunt total diferite prin scopul urmărit, şi de aceea vor trebui discutate separat.

Dacă pentru unguri, un popor harnic şi de sute de ani sub influenţa unor civilizaţii mai evoluate din centrul şi vestul Europei, **problema este de fapt încercarea de a crea o enclavă în interiorul României şi apoi să determine o reacţie gen Iugoslavia,**

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea-Codreanu

"VINOVAȚII DE SERVICIU", ROMÂNII!

(continuare din pag. precedentă)

pentru țigani sau rromi, cum vreți să le spuneți, **"problemele" sunt de ordin economic,** încercând a fi justificate prin inechitățile sociale pe care le suferă.

Am utilizat termenul de **"țigan"** și ar fi primul lucru de discutat: ***cine și de ce a hotărât că acest termen trebuie să fie un termen de ocară?*** *De ce nu vine cineva să ne impună să schimbăm denumirile în limba română ale tuturor minorităților care trăiesc pe teritoriul României?*

Eu cred că sunt destui țigani care sunt mândri de neamul din care se trag.

Nu rămâne decât varianta că o entitate supranațională, cea de care toată lumea știe, care este deja numită și în mass media "licuriciul", vrea să creeze o diversiune de dimensiuni planetare, în lupta lor seculară de distrugere a identității poporului român.

Se pare că termenul "rrom" a reușit să fie impus după manevrele d-lui Soros, evreu ungur multimiliardar, acceptat ca atare de Uniunea Europeană, după denumirea pe care "prietenii" și conaționalii noștri unguri o dau țiganilor, și anume "roma".

În mod evident, ceea ce trebuie schimbat la această minoritate etnică nu este numele, ci sistemul de relații cu societatea în general, prin schimbarea mentalității lor, atât la nivel individual, cât mai ales la nivelul diferitelor organizații nonguvernamentale, **la nivelul liderilor rromi de opinie. Aceștia nu cunosc termenul de "îndatoriri", ci numai termenul de "drepturi".**

Cum își poate cineva închipui că într-o societate normală a sec. XXI poți avea un statut privilegiat economic dacă nu contribui ca orice membru al ei la formarea venitului național?

Se încearcă permanent acreditarea ideii că rromii sunt defavorizați în ocuparea locurilor de muncă și că societatea este vinovată de starea de sărăcie și înapoiere în care trăiește o mare parte a acestei populații.

Este o minciună ordinară, prin care se urmărește justificarea unor măsuri economice care, de fapt, nu fac decât să perpetueze actuala stare de lucruri.

Aș vrea să mă contrazică cineva și să-mi dea un singur exemplu de rrom care, având o pregătire corespunzătoare, a fost refuzat la ocuparea unui post oarecare.

Citesc în presă diverse aprecieri la adresa subiectului, enunțate de sociologi care se ocupă de situația minorităților, și rămân uluit de afirmațiile care se fac. Ovidiu Voicu, despre care nu știu mare lucru, dar bănuiesc a fi un specialist în materie, consemnează: "Acum și dintotdeauna minoritatea rromă a fost cea mai defavorizată", iar Salat Levente: "sunt priviți cu mari prejudecăți în ceea ce privește raportarea la muncă și unele aspecte ale specificului cultural".

Duceți-vă în orice piață bucureșteană; peste 90% din "negustori" sunt țigani care, lucru cunoscut și dezbătut câteodată în presă, fixează prețurile produselor, ocupând tarabele de vânzare a produselor agricole, destinate producătorilor din mediul rural, devenind **intermediari, mărind artificial prețurile.**

În construcții știu că lucrau foarte mulți ca **"fierari betoniști", bine plătiți** și chiar apreciați ca meseriași.

Toți "florarii" din București sunt țigani și de când mă știu pe lume nu le zice nimeni "dă-te mai încolo".

Sunt medici, mulți s-au făcut preoți, ingineri, actori, cântăreți, sunt pline primăriile, ministerele, diverse instituții publice - de jos, până la înalți demnitari - președinți de republică, deputați, miniștri, ziariști etc., etc.

Sunt prezenți în Armată, Jandarmerie, Poliție, în sportul de performanță, în învățământ!...

Și ce mai vreți, să îi legănăm pe brațe?

Poate am face și acest lucru, dar **au un defect capital: în momentul în care dețin o oarecare putere**, prin funcție, prin situația economică, prin superioritate numerică, prin diferența de forță sau de vârstă, **devin agresivi fără a fi provocați într-un fel oarecare. Acesta este motivul pentru care foarte mulți români nu îi agreează.**

"Fac legea" în mediul rural, agresând în special copii și bătrâni, apelează la bunurile altora, căci nu vei vedea în curțile lor mica grădină pe care românul și-o face pentru nevoile zilnice, își procură lemnele de foc "agresând" pădurile sau plantațiile.

Au pretenția de a nu respecta anumite legi obligatorii oricărui cetățean român, invocând obiceiuri tradiționale sau judecata unor "autorități" numite de obște, lucru inadmisibil legal.

Același sociolog Ovidiu Voicu remarcă: ***"Românii dovedesc o mare toleranță față de minoritățile mici, inclusiv cele de altă religie, cum ar fi musulmanii sau tătarii, cărora nu li se reproșează nimic"*. Dar în continuare remarcă intoleranța pentru maghiari,** decretând: "Prejudecățile istorice sunt greu de scos din memorie, dacă nu se fac eforturi în sistemul de educație."

Măi nea Ovidiule, ca intelectual ce te afli, știi că prejudecată = idee preconcepută. Adică o idee avansată înainte de a cunoaște și, să zicem, judeca lucrurile; ***păi după sute de ani de stăpânire ungurească a Transilvaniei și după iredentismul acut din ziua de astăzi, poți numi aprecierile ca prejudecăți sau, slavă Domnului, ca postjudecăți!***

Păi toleranța românului, la fel ca a oricărui om de pe lume, are o relație directă cu starea de lucruri: ce face și ce nu face minoritarul, ce pretenții are, **începând de la pretenția de a se comporta ca un stăpân față de majoritar** în relația de zi cu zi, continuând cu pretenția de a fi discriminat pozitiv, cu tot felul de avantaje financiare și sociale, și până la pretențiile teritoriale unguresti!

Măi nea sociologule, ce pretenții alarmante și nejustificate are mahomedanul sau tătarul? *Îți cere autonomia Dobrogei? Sau îți cere să-i dai locuri de muncă bine plătite unde să nu faci mare lucru și să fii admis cu patru clase primare?*

Despre unguri, ce să vorbim: un popor civilizat în viața de toate zilele, harnic, curat.

Ce să zic de vecinul meu ungur, vecinul de apartament: ne salutăm, eventual bem o bere jos la grădină, dar până aici. Îl văd că mă privește cu o oarecare doză de suspiciune și, dacă intră în casă la mine, examinează atent gradul de curățenie, în ideea că va putea să mă privească mai târziu cu o superioritate pe care să o percep totuși. Suntem vecini buni, dar el votează disciplinat cu U.D.M.R., partid ilegal tolerat de niște autorități schiloade, partid care nu pierde nici o secundă a existenței lui de a complota pentru dezintegrarea teritorială a statului român. **Ianoș, vecinul meu, ciocnește câteodată cu mine un pahar de ceva, dar prietenia lui merge până la interesele naționale;** ***îl invidiez!***

Dacă îl întreabă cineva pe Ion ceva despre unguri, Ion, în inocența lui infantilă, îți răspunde că sunt niște oameni foarte drăguți, de toată isprava, și că cine îi vorbește de rău este ori rău intenționat, din motive pe care nu încearcă să le deslușească, ori nu a avut contacte directe cu unguri.

Cum se poate așa ceva? te întrebi nedumerit.

Pare normal, că **noi nu avem nimic de revendicat de la unguri și Ion stă la bloc, în Pantelimon, și este total dezinteresat de mascata dar reala epurare etnică a românilor din județele cu populație majoritar ungurească; pierde din vedere - eufemistic vorbind - problemele la nivel național, și mândria lui de român se limitează drastic la susținerea echipei naționale de fotbal, bând un păhărel în plus și vociferând în fața televizorului!!!**

Începusem descrierea ungurilor cu cuvintele *"un popor civilizat în viața de toate zilele"*.

În cazuri excepționale, în cazurile în care a înclinat balanța puterii în favoarea lor, ce au făcut la cedarea Ardealului în august 1940?

Voi ați uitat, căci bunătatea proverbială a românului se manifestă și prin amnezie.

Nu voi compara masacrele la care s-au dedat ungurii atunci când li s-a dat Transilvania pe tavă, de către axa Roma-Berlin, ***cu masacrele prin care alți minoritari, profitând de împrejurări cu o lună înainte, la cedarea Basarabiei, au făcut un adevărat genocid, cifrat la peste 50.000 de morți, într-un iureș de răzbunări iudaice.***

Nu ținem contabilitatea ororilor pentru a răspunde cu aceeași monedă și în aceeași măsură. **Suntem însă obligați să taxăm oamenii la adevărata lor valoare** și să nu ne închipuim că masacrele comise odată cu dezmembrarea Iugoslaviei nu s-ar repeta și în România într-un caz similar.

Ochiul nostru trebuie să își păstreze agerimea măcar în măsura în care vecinul meu de apartament nu uită niciodată că este ungur și că datoria lui este să voteze cu U.D.M.R.!

În țara românească, evident, cele mai numeroase minorități sunt cele de care discutăm. În legătură cu acestea se încearcă formarea unei opinii publice, dirijată de proprietarii marilor cotidiene, în cea mai mare parte în mâna unor trusturi străine de presă; oricine știe cum arată și a cui este mâna aceasta.

Ideea de bază care este: prezentarea românilor, cum spuneam, în orice situație, ca pe vinovați de starea minoritarilor, încât ar trebui să crezi că minoritarii sunt niște îngeri și românii niște draci.

Salat Levente - aflăm a fi profesor de științe politice la Universitate Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, în mod evident votant al U.D.M.R. - ne explică, în marea domniei sale înțelepciune, că în condițiile de criză, pentru a se deturna atenția cetățenilor de la problemele interne importante, se caută "țapi ispășitori" pe care se aruncă vina în cadrul unei diversiuni naționale, și că țapii ispășitori ai crizei ar fi rromii și maghiarii.

Faptul că face publică o asemenea prostie într-un ziar de mare tiraj, din punctul domniei sale de vedere, este o chestiune personală, dar ideea de a încerca să convingi pe alții cu asemenea teorii reflectă disprețul pentru cititor.

Ce se înțelege de aici: relațiile tensionate dintre majoritari și minoritari au legătură cu criza economică, deci sunt relații de conjunctură. Să înțelegem că autoritățile, mari apărătoare ale drepturilor populației majoritare, profită de "criză" și aruncă vina pe rromi și unguri.

"Maghiarii și rromii, vinovați de serviciu" - constata și sociologul Ovidiu Voicu; nu, domnilor, **"*vinovați de serviciu*", dacă nu sunt minoritarii, atunci sunt românii!** ***Indiferent de situație, vă amintiți să fi fost vreodată altfel?*** **Deci românul este - *de fapt, vor să sugereze niște slugi* - vinovat de orice!** De ce trebuie să fie el vinovat: pentru că el plătește, el este marele plătitor de impozite; pentru că el trebuie privit de restul lumii ca unul ce nu se poate adapta, unul dușmănos cu țiganii care țipă pe toate glasurile că sunt persecutați și că nu li se dă destul, solicitând creșterea avantajelor economice și sociale, dușmănos cu ungurii care declară absolut deschis, prin reprezentanți - și nu numai, că vor să rupă o bucată din teritoriul național, și care își fac în văzul lumii tot felul de organizații politice și chiar paramilitare cu scopul declarat de a reface "Ungaria Mare" în dauna Serbiei, a României, a Slovaciei și nu mai știu a cui!

(continuare în pag. 4)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA MARTIE -

Pe data de 12.03.2009 Senatul PNȚ-CD a inițiat o întâlnire cu **mai multe formațiuni** politice care au hotărât constituirea ***convenției* DREAPTA ROMÂNEASCĂ**, fidelă **principiilor de bază ale poporului român**: religie, tradiție, proprietate, familie, **în vederea apărării acestor valori.**

Mişcarea Legionară, reprezentată juridic prin Asociația "Acțiunea Română", sub conducerea d-lui Nicador Zelea-Codreanu, a participat in calitate de membru fondator.

Dragi creştini şi bunii noştri camarazi, bucurați-vă că a ieşit încă un număr din „Cuvântul legionar": aici puteți citi toate ştirile cenzurate de Guvern, Preşedinție şi Serviciile secrete. De asemenea, puteți citi tot ceea ce presa mogulilor, aservită intereselor politicienilor corupți, „homosexuali, masoni şi infractori" (aşa cum îi numea părintele Constituției, Antonie Iorgovan, asasinat prin iradiere de către cei pe care i-a demascat), **tot ceea ce presa, ziceam, caută să ascundă populației de ani şi ani de zile.**

Luna aceasta dedicăm întreaga pagină de ştiri informării românilor în legătură cu cele 6 (şase) mitinguri care au avut loc în lunile febr. - martie 2009, la care populația şi-a exprimat protestul şi aversiunea față de noile dosare de securitate, față de îndosarierea românilor, față de microciparea actelor de identitate, față de noul comunism, față de masonerie, față de controlul absolut al ființei umane exercitat de către nişte bolnavi de putere *(pe care nici mama coreligionarului lor Freud nu-i mai salvează de la autodistrugere),* ***control exercitat prin slugile lor credincioase din Guvernul României,*** *cățeluşii „Azorică fără cipilică".*

România este primul stat din Europa în care se impune, deocamdată, obligativitatea paşapoartelor biometrice ce conțin şi amprentele individului şi imaginea facială a acestuia. Primul stat în care masoneria bate cu pumnul în masă, iar clerul nostru, vlăguit de masoni infiltrați, tace şi tremură după perdea, în casă. Cu excepția Mitropolitului Ioan Valahul, recunoscut de Cernăuți şi damnat de ruşinea asta de Sfânt Sinod al nostru, cu excepția Maicii Ecaterina de la Ierusalim, apostrofată şi ea de ruşinea de purtător de cuvânt al Patriarhiei, dl. Stoica, cu excepția Părintelui Filoteu de la Mănăstirea Petru Vodă, dar mai ales cu excepția bravului Părinte Nicolae din Drumul Taberei căruia Patriarhul nostru nu îi ajunge nici măcar la înălțimea gleznei din punct de vedere spiritual, nici o față bisericească nu a îndrăznit să apară la aceste proteste; ba, mai mult, preoții au fost îndemnați să îşi vadă de treaba lor de către Preafericitul nefericit.

PRIMUL MITING a avut loc la poalele dealului Mitropoliei, unde sute de oameni s-au manifestat ca ființe libere, **cerând libertatea de a alege** între a avea paşaport cu dosar de securitate electronic (cip) şi urmărire GPS a vieții private, şi a avea paşaport normal. Mitingul a fost organizat de *Coaliția Împotriva Statului Polițienesc*, organizație fără personalitate juridică, din care fac parte **mai multe ONG-uri** care au simțit pericolul iminent al dictaturii viitoare, **ONG-uri ce au în componență ziarişti, doctori, ingineri, avocați, arhitecți, studenți, filosofi, sportivi, scriitori, oameni din adevărata societate civilă nefabricată în laborator.**

Aici s-au strigat lozinci directe, printre care "Afară cu masonii!" şi s-au arborat bannere cu lozinci de genul "Spuneți NU Noii Ordini Mondiale!". De asemenea, s-au luat interviuri care nu au fost date nici o dată la televizor întrucât atingeau coarda sensibilă numită masonerie. **S-a filmat doar tot ce au găsit mai prost** şi s-a dat pe posturi tot ce s-a putut mai prost. Totul într-o regie subțirică, dar bine direcționată.

AL DOILEA MITING a avut loc în fața Guvernului, vis a vis, pe esplanada din fața muzeului Antipa, ca nu cumva protestatarii să deranjeze coliba guvernanților, coliba țigăncii Elena Udrea (să ne fie cu iertare, dar aşa o numea co-etnicul său Mădălin Voicu) sau a homosexualilor şi masonilor (să ne fie din nou cu iertare, dar aşa îi numea colegul lor, Antonie Iorgovan, asasinat de către aceiaşi masoni, homosexuali, infractori (aoleu, nu am făcut cumva un pleonasm??). Retardații ăştia, care ne-au aruncat cât mai departe de ei, ca nu cumva să ne audă, **încă nu au înțeles că scopul vieții nu este acela de a număra cum trec anii cât mai mult cu putință, eventual până te plictiseşti, ci scopul acestei vieți este valoarea morală şi duhovnicească a acestor ani**, la care numărul devine un apendice nesemnificativ. Scopul vieții nu este să furi cât mai mult, să-i calci în picioare pe ceilalți şi să fii părtaş la crimă şi dictatură, ci scopul vieții este mântuirea personală ca individ şi apoi mântuirea neamului ca „tot" din care face parte individul. Mântuirea strict personală este doar o mântuire egoistă.

La acest al doilea miting, ca şi la primul, au apărut ca **fotoreporteri nişte fătuci *roşcovane*, cu pistrui roşiatici şi băieți cu *dioptrii şi nas coroiat*, care nu mai pridideau să facă poze bătrânelor ce aveau în mâini cifra 666 sau foi pe care scria ceva cu antihristul. Asta pentru a arăta în reportajele alea de doi bani pe care le-au scos a doua zi, în ziarele subvenționate de globalişti, că, vezi Doamne, o mână de babe nebune şi de bigoți fanatici şi fără pic de cultură, protestează împotriva ştiinței pe care doar mințile lor luminate o pot pricepe.** Săracii dobitoci, nici măcar nu o să ştie ce o să-i lovească peste ceafa lor groasă! **Ei sunt de fapt ceea ce Lenin numea „idioții utili"**: băiețaşi şi fătuci cu certitudini "europene", deontologi de profesie, gorile din grădina „democrației", indivizi ce au creierul mare cât creierul mic (care de fapt le lipseşte cu desăvârşire) şi valeți din neam în neamul lor de slugi.

Securiştii infiltrați printre protestatari, cu fețele lor de bucătari sau măcelari, cu şepci şi ochelari de soare, erau atât de "ieşiți din decor", încât cuvântul "penibil" ar putea fi definit ca o floare oferită lor.

AL TREILEA MITING a avut loc în mod spontan pe scările Tribunalului Bucureşti, acolo unde era pe rol procesul intentat de către mii de cetățeni statului român, pentru a nu mai fi obligați de către democrație (sistem politic care se dovedeşte pe zi ce trece a fi unul dintre cele mai proaste care au existat în istorie) să primească paşapoarte biometrice, adică paşapoartele cu dosarul de securitate încorporat în ele. Bineînțeles că procesul a fost pierdut pentru că miza era - păstrând totuşi proporțiile - aceeaşi ca la Procesul Holocaustului din Toronto, Canada.

AL PATRULEA MITING spontan a avut loc la Patriarhie, unde Sfântul Sinod „dezbătea" de zor de o lună ceea ce i se impusese de la început de către masonerie, pe cale ierarhic superioară. Patriarhul nostru, Preafericitul nefericit Daniel, a oficiat slujba *într-o biserică în care privirea mireanului a rămas țintuită locului atunci când, uitându-se pe tavanul bisericii, în partea dreaptă, a văzut – ptiu, drace! - câțiva îngeraşi pictați în cerc care se interferau cu piramidele masonice cu ochiul atoatevăzător cu tot!*

A urmat ruşinea ruşinilor, **prima trădare ortodoxă din Balcani în această problemă,** răspunsul slugarnic al Patriarhiei care a spus că nu vede nici un pericol în aceste paşapoarte. ***Ea, Patriarhia, prin anumite voci din sânul său, consideră că 666 este un număr ca toate celelalte!* Acest răspuns nu ne arată decât gradul avansat de infiltrare iudeo-masonică** de la vârful Patriarhiei române, comparativ cu Patriarhia sârbă sau cu cea greacă. Să nu ne înțelegeți greşit: iubim ortodoxia şi suntem gata să murim pentru ea, dar nu iubim masoneria! De ce nu o iubim? Păi hai să luăm doar câteva din ultimele "năzbâtii" şi binefaceri ale sale (că doar este o organizație discretă de binefacere, nu-i aşa?): asasinarea lui Antonie Iorgovan prin iradiere şi declanşare a cancerului (declarația îi aparține lui Iorgovan), după ce acesta declarase că principalul criteriu de promovare în politica românească este homosexualitatea, masoneria şi infracționalitatea, dând nume precise şi declarându-le război; asasinarea Părintelui Nicu Găină care a fost inițial mutat disciplinar de la parohia din Borăneşti la parohiile din Socoale şi Gresia, unde şi-a găsit sfârşitul predicând în continuare împotriva masoneriei, a buletinelor electronice, a microcipurilor, a ecumenismului şi a preoților corupți din ortodoxie; asasinarea părintelui de la Rugineşti, de o sută şi ceva de kilograme, care în câteva săptămâni a ajuns o stafie de om şi s-a prăpădit, după ce a demascat putregaiul din vârful clerului (despre acest caz vom vorbi pe larg într-un număr viitor); ridicarea, în timpul nopții, a celor doisprezece călugări de la Mănăstirea "Negru Vodă" şi înlocuirea lor cu un autocar de măicuțe "cu dosar curat", deşi se ştie că Mănăstirea "Negru Vodă" este doar de călugări (nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat de fapt cu aceşti călugări şi unde au fost duşi timp de câteva luni); ridicarea, de acum câteva zile, a Părintelui Burlan din Drumul Taberei pentru că nu s-a supus indicațiilor date de Preafericitul de a păstra tăcerea în privința evenimentelor grave care se întâmplă chiar acum. De altfel, Patriarhul Daniel, pe vremea când era Mitropolitul Moldovei, a vrut să-l mazilească şi pe Părintele Iustin Pârvu, dar s-a opus Patriarhul de atunci, Teoctist, care i-a spus: "Lăsați stânca aia acolo unde este!" După aceea, un mirean ajuns la spovedanie la Mănăstirea "Petru Vodă" Neamț a scos cuțitul şi l-a împlântat în alt preot, confundându-l cu Părintele Iustin Pârvu. Şi exemplele pot continua mult şi bine.

AL CINCILEA MITING s-a desfăşurat din nou la poalele Patriarhiei, sperând a înmuia inimile celor din vârful dealului. S-au strigat următoarele lozinci pe care presa aservită şi slugile din ea nu le-au adus la cunoştința publicului niciodată: "Ruşine, Stoica!", "Ruşine, Daniel!", "La Patriarhie fără masonerie!", "Lăsați-ne să alegem!", şi multe altele. Acest miting a durat patru ore!

AL ŞASELEA MITING a durat tot patru ore şi, spre disperarea autorităților care pregătiseră un țarc mult prea mic pentru manifestanți, la acesta **au venit aprox. 1000 de oameni!**

"Agentia de ştiri Garda de Fier"

Zig-zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (VII)

(continuare din numărul trecut)

Am luat-o înapoi spre şoseaua care duce la Chişinău, şi de aici, din vorbă în vorbă cu localnicii, mergând pe un drum secundar, am ajuns la Orheiul Vechi.

De la marginea satului un drum sinuos coboară într-un „crater", unde se afla hotelul în care intenţionam să înnoptăm, nu înainte însă să vizităm vestigiile istorice amintite, datând de aprox. două milenii. Dar surpriză: nici ţipenie de om - hotelul cât şi restaurantul erau închise din lipsă de clienţi... „Recepţionera" ne-a spus că nu este voie să mergem cu maşina, deşi exista un drum în preajma grotelor din dealuri, care ducea la bisericuţa unde preotul nu mai fusese văzut de câteva săptămâni. Cu asemenea „încurajări" am luat, la unison, cea mai adecvată soluţie: să dormim la un hotel din Bălţi, oraş aflat la cca. 70 de km în nord de Orhei.

Toropeala datorată caniculei, oboseala drumului şi cele trei „rateuri" de la Vadul lui Vodă, Crama Chişinăului şi Orheii Vechi ne-au făcut să fim mai puţin vorbăreţi şi să ne dorim să facem un duş rece.

De pe şosea am văzut în mijlocul câmpului, în plin soare, în câteva locuri, ţărani care vindeau fructe drumeţilor, cu precădere pepeni şi struguri.

Oraşul Bălţi este al treilea oraş ca mărime din Republica Moldova, după Chişinău şi Tiraspol, fiind un important centru industrial şi cultural, având o universitate, teatre, muzee şi o populaţie de 160.000 de locuitori.

Mi-a plăcut datorită faptului că are străzi drepte, cu o vegetaţie bine îngrijită, magazine mari, multe scuaruri cu statui.

Este un oraş nou, alcătuit numai din blocuri lipsite de personalitate, toate cu arhitectură identică.

Pe stradă şi în magazine se vorbeşte cu precădere în limba rusă, deşi în oraşul basarabean pe vremea când era încorporat în România Mare, populaţia rusă se afla pe a treia poziţie, după cea românească şi evreiască.

Hotelul central, care poartă numele oraşului, este o clădire în formă de paralelipiped, cu 8 niveluri, de culoare cenuşie, cu mobilier vechi în camere strâmte şi care miros a mucegai. Recepţionera şi cameristele au înţeles ce le-am spus, dar răspunsurile lor au fost în limba rusă.

Am ţinut să vedem centrul oraşului, aflat în imediata apropiere.

În piaţa centrală, numită "Vasile Alecsandri", mare, băncile erau ocupate de cei care "evadaseră" din blocurile încinse de căldura soarelui şi am remarcat prezenţa multor tineri, unii cu rolele, alţii aflaţi la o ţigara şi la un pepsi băut la „botul calului".

Aici se află Palatul Culturii cu arhitectură specific sovietică, adică foarte simplă, fără decoraţiuni

exterioare, în culoare cenuşie dar de dimensiune remarcabilă.

Lângă palat se află Direcţia Generală a Populaţiei, în faţa acesteia fiind un basorelief din bronz care reprezintă pe cei trei mari corifei ai comunismului: Marx, Engels şi Lenin! Vis a vis se află Teatrul Vasile Alexandri (în acea seară se juca „Chiriţa în provincie").

Tot în „buricul" oraşului se află statuia lui Ştefan cel Mare, dar şi un tanc ridicat pe un postament. Tancuri din timpul celui de-al doilea război mondial se găseau pretutindeni în fostul imperiu sovietic, ca un simbol al comunismului; aşa cum am spus, oraşul Bălţi fiind rusofon, nu ne-a mirat cocoţarea TK 14 pe podiumul de beton.

Dimineaţa am pornit să vizităm oraşul. Vis a vis de hotel se află Biserica Armenească construită în 1916, bine conservată, închisa credincioşilor până acum 15 ani, aici fiind un planetariu (care, din fericire, acum a fost desfiinţat, bisericii redându-i-se funcţiunea). Vis-a-vis se găseşte bazinul acoperit de înot pentru copii, "Delfinul" şi alături parcul pentru copii "Andrieş", umbros, dotat cu puncte de distracţie: roata, lanţuri, jucării, dar "nu putea să lipsească" şi un mic monument care să amintească celor veniţi să se relaxeze că oraşul a fost „eliberat de sub jugul fascist în aprilie 1944". Lângă acest parc se află cea mai frumoasă biserică din oraş, Sf. Constantin şi Elena, construită de oficialităţile române în 1935, operă a arh. Gabrielescu, un edificiu religios superb care a fost profanat imediat după încheierea războiului: crucile de pe impunătoarele turle au fost date jos, iar biserica, o adevărată bijuterie arhitectonică, a fost transformată în "Muzeul ateismului". După 1990 a fost redeschisă, i-au fost puse la loc crucile, şi icoanele mari, aurite, au fost expuse din nou în interior. Nu am întâlnit pe nimeni în biserică, fiind zi de lucru, dar am aflat că duminicile şi de sărbători afluenţa celor veniţi la rugăciune este deosebit de mare.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

***

"VINOVAŢII DE SERVICIU", ROMÂNII! (continuare din pag. 2)

Desigur, vor spune unii, constatatori avem cu duiumul, dar problemele nu se rezolvă cu constatări de la care lipsesc soluţiile.

Nu suntem de acord cu acest fel de a privi lucrurile: ***există soluţii, şi Mişcarea Legionară, prin doctrina şi ideologia ei, oferă soluţii pe cât de logice, pe atât de legale.***

Să fie clar, însă: soluţia este sământa de grâu care ne dă "pâinea noastră cea de toate zilele", dar sământa trebuie să ajungă într-un ogor bine pregătit de cultivator; bobul bun este soluţia, iar ogorul bine pregătit - aşa cum, de bună seamă, aţi înţeles - este poporul român!

A arunca bobul-soluţie în deşertul mentalităţii actuale a românilor, ar fi un gest inutil şi o insultă la adresa bobului!

Mişcarea Legionară, de-a lungul existenţei sale, a avut întotdeauna ca preocupare principală transformarea indiferenţei şi lipsei de interes a românilor pentru adevăratele probleme ale ţării, transformarea atitudinii de "după mine, potopul" - sau deşertul, în personificarea de faţă - în dragostea şi interesul pentru "bobul de grâu" ce trebuia primit.

Scopurile Mişcării Legionare au rămas aceleaşi, drumul spre izbăvirea poporului român este şi va fi neschimbat.

Dacă suntem "vinovaţii de serviciu" pentru vreun motiv oarecare, în nici un caz pentru că nu am ajutat suficient minoritatea rromilor sau că nu am lăsat să îşi facă de cap cum au vrut ungurii din Transilvania, acceptând ca nişte adormiţi condiţiile şantajului lor permanent cu "Europa" şi cu democraţia prost înţeleasă.

Vom fi mereu "vinovaţii de serviciu" atâta timp cât nu vom înţelege că răbdarea are şi ea o limită şi această limită nu trebuie împinsă până la disperare! ***Ce nu face românul la disperare!***

RĂSPUNS CĂTRE AMERICA

Dragul nostru camarad,

Vă răspundem printr-un articol asupra căruia a căzut de acord toată redacţia noastră, chiar dacă scrisoarea dvs. a fost adresată d-lui Nicador Zelea-Codreanu, întrucât această scrisoare a implicat toată echipa ce formează redacţia "Cuvântul legionar" şi toţi camarazii care compun lună de lună articolele revistei.

De la început trebuie să vă spunem că suntem absolut edificaţi de onestitatea şi buna dvs. credinţă în tot ceea ce susţineţi. Numai că, aşa cum vă începeţi scrisoarea, **şi noi suntem de acord că "erare humanum est": toţi suntem supuşi greşelii, contează să nu fim sus-puşi greşelii.**

În legătură cu ceea ce numiţi "*criticarea altor religii*", vă putem afirma că noi **nu am criticat niciodată OAMENII care sunt incluşi în aceste religii, mulţi fiind naivi de bună credinţă, îndepărtaţi de ortodoxie de faptul că "nu au văzut pădurea de copaci"**, ci religia respectivă în sine. Trebuie să facem o mare deosebire.

La dogma religiei noastre strămoşeşti ortodoxe, de 2000 de ani, la ceea ce a însemnat creştinismul la origini, incluzând o zonă foarte largă ce cuprinde multe ţări, inclusiv din Orient, nu putem critica nimic. Avem a critica, în schimb (fără a ne crede judecători divini şi nici măcar fără prihană), oamenii ce sunt în momentul actual la conducerea Bisericii Ortodoxe Române: masoneria de la vârf, ruşinea şi putregaiul de acolo, începând cu Patriarhul Daniel, cu purtătorul de cuvânt al Patriarhiei, dl. Stoica (dacă vreţi, mărind aria, cu părintele Fetea din cartierul New York-ez Queens, care a lucrat la greu şi cu râvnă cu structurile Securităţii, ca mulţi, mulţi alţii pe care îi cunoaştem), incluzând neapărat şi pe temutul evreu "ortodox" Armand Munteanu care punea contra cost, chiar din vârful dealului Mitropoliei din Bucureşti, oamenii verificaţi de el şi cu multe bube în cap, în posturi cheie ale Bisericii. **Dar noi nu o să blamăm niciodată Biserica noastră strămoşească pentru o mână de nemernici** care vor da socoteală pentru toate nenorocirile pe care le fac, **în timp ce adevăraţii noştri sfinţi şi mucenici în viaţă sunt undeva în parohiile de ţară sau în vârful muntelui**, mutaţi de colo-colo şi chiar maziliţi atunci când scot pe gură lucruri pe care "Preafericitul" şi maeştrii săi nu vor să le audă.

Înţelegem perfect că sunt oameni naivi, incluzând chiar pastori, care vorbesc cu râvnă despre dumnezeire în Biserica Baptistă, dar aceşti oameni refuză să vadă că deşi ei ca indivizi sunt bine intenţionaţi, cultul baptist este la origini o creaţie a francmasoneriei.

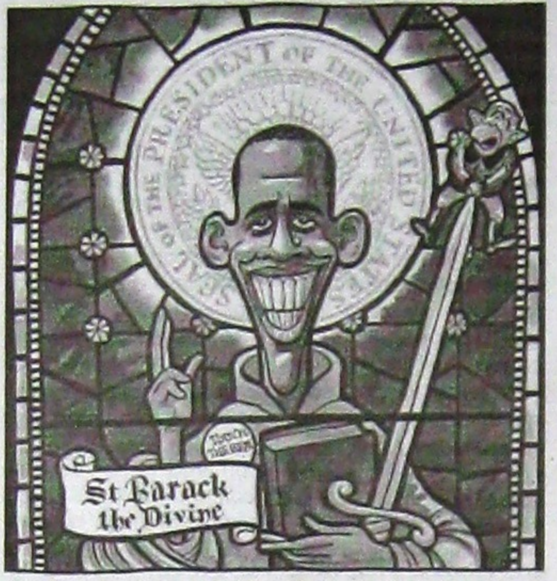
Concluzionând, ortodoxia are mii de ani vechime, ceea ce "ne face să credem" că este mult mai aproape de "original", în timp ce **confesiunile neoprotestante** sunt create de indivizi care s-au pus în slujba celor care doresc dominaţia lumii, printre altele şi prin distrugerea religiei creştine, prin divizarea ei şi **înlocuirea originalului cu o copie proastă.**

Cu alte cuvinte, ortodoxia este garantată ca religie şi putere harică, dar are uscăturile ei, pe când alte culte, cum ar fi cele neoprotestante sunt greşite dintru început, prin însăşi doctrina lor, *indiferent că bisericile acestora sunt populate şi cu oameni oneşti.*

Revista noastră s-a transformat de-a lungul timpului din „periodic naţionalist ortodox" în „periodic al românilor naţionalişti creştini". **Şi noi dorim unirea cu cei care sunt catolici.** Dar nu putem accepta ca *cei care au făcut marea schismă în 1054* să ni se arate ca prieteni acum şi să ne unească ei într-o singură religie mondială. **Unirea Bisericii nu are cum să fie făcută de aceia care au făcut tot posibilul să o facă praf şi pulbere de-a lungul sutelor de ani!**

După cum bine ştiţi, precedentul Şef al Senatului Legionar a fost avocatul instructor legionar din vremea Căpitanului, Nelu Rusu, care a fost greco-CATOLIC, dar crezul împotriva duşmanilor lui Hristos ne-a unit, iar apartenenţa religioasă a devenit un amănunt.

Pe de altă parte, **nu credem că poate suferi vreo comparaţie** în această viaţă şi

nici în cea viitoare, **tabăra de muncă legionară de la Carmen Sylva cu şantierul de la Bumbeşti Livezeni sau Agnita Botorca.** Este foarte simplu şi foarte limpede: tabăra de la Carmen Sylva a avut în componenţă doar naţionalişti creştini, inclusiv intelectuali de seamă, care veneau şi munceau de bună voie, nesiliţi de nimeni şi fără retribuţie, pe când şantierele comuniste includeau opusul, adică doar atei comunişti oportunişti printre care se rătăceau şi foşti „duşmani ai poporului" aduşi cu arcanul sau mânaţi de frica de a găsi o portiţă prin care să scape de închisoarea regimului, oameni retribuiţi în urma muncii lor. Aceştia prestau munca de frică, din obligaţie, sau din motive materiale. Pare clară diferenţa? Una este o realizare a tineretului român făcută cu inima, cu sufletul, cu dragostea curată faţă de Hristos şi faţă de lucrul bine făcut pentru ţara sa, iar cealaltă este o realizare a tineretului român făcută cu joarda de la spate, din motivele enumerate mai sus.

Este adevărat că epoca comunistă de tip vechi pare acum o perioadă înfloritoare faţă de epoca globalistă a comunismul de tip nou, dar asta nu înseamnă că dintre două rele trebuie să alegem vreuna. **Secera şi ciocanul pe culoarea roşie ce reprezenta sângele, teroarea şi violenţa, din drapelul URSS, au fost înlocuite cu mistria şi compasul pe culoare dulce-albastră a masoneriei reprezentate pe drapelul european!** Steluţa de pe steagul comunist de tip vechi, ce reprezintă cele cinci mari bănci evreieşti, a fost multiplicată ca o clonă proastă pe steagul comunist de tip nou al Europei globaliste. Comunismul roşu, bazat pe crimă, genocid, teroare a fost înlocuit prin comunismul albastru bazat pe vorbă mieroasă şi perfidă, în spatele căreia se va ascunde aceeaşi crimă, genocid, teroare din trecut, multiplicată precum steluţele de pe steag, pentru că **arhitecţii celor două „Mării cu alte pălării" sunt aceiaşi maniaci schizofrenici.**

La fel de adevărat este că teroarea înfiinţată după 1945 va părea un uşor socialism de primăvară, (deja începe să se vadă şi să se simtă acest lucru), faţă de adevăratul comunism satanic ce este înfiinţat sub denumirea naivă şi nevinovată de „globalism". **Această titulatură vă poate duce în eroare la fel ca şi subiectul cu celelalte religii.** Ceauşescu s-a răsculat tacit, doar din orgoliu lui de ţăran căpos, împotriva planurilor iniţiale care au stat la baza creării comunismului internaţionalist în lume, el nedorind o dictatură internaţională în care el să fie o slugă oarecare, ci o dictatură naţională română în care el să fie rege. Şi astfel, a înlocuit dictatura internaţională a cozilor de topor fără de ţară, cu dictatura cozilor de mătură autohtone. Chiar dacă anumite intenţii le putem vedea acum lăudabile, ca de pildă plata datoriilor externe pentru a scăpa de sub jugul iudeo-financiar-masonic, sau neînstrăinarea avuţiilor ţării, aceste intenţii s-au folosit din start de un sistem damnat, putred, ipocrit şi ateu: comunismul de tip vechi. Aşadar nu poţi face lucruri bune şi plăcute lui Dumnezeu mergând în cârca satanei, nici în politică şi în nici un caz în religie. Sistemul politic bazat pe crimă şi înfiinţat de francmasonii evrei din Europa, cu larga sponsorizare şi contribuţie financiară a francmasonilor din America (Wall Street), comunismul roşu, a fost putred de la început. Realizările lui Ceauşescu se află doar în cadrul acestui sistem şi nu vor putea ieşi niciodată în afara lui, pentru că doar de el s-au folosit, doar cu el au lucrat, doar pe el s-au sprijinit. Punct. ***Religia baptistă înfiinţată de francmasoni este putredă de la început, oricât de onest ar fi pastorul,*** **pentru că are la bază dogma francmasonică a poporului ales să guverneze lumea, şi nu a poporului ales să releve divinitatea.** Pastorii baptişti şi evanghelişti spun să ascultăm de evrei, să nu îi criticăm în nici un fel căci sunt popor ales, să nu-i atingem cu o floare că şi Iisus a fost evreu, şi practic te avertizează că te iei la trântă cu Dumnezeu etc., etc., iar goyimea este înşelată şi "pune botul" la prosteala asta. Religiile neoprotestante sunt nişte religii obediente faţă de ceea ce scrie în bibliile modificate de francmasoni, şi nu nişte religii luptătoare pentru adevăr şi dreptate în adevăratul sens al cuvântului. Cum aud de ceva ce nu le convine sau în care nu au curaj să se bage, spun că ele nu fac politică şi-ţi bagă sub nas citate biblice interpretate de ei cum vor. Ca şi cum Iisus nu a făcut politică! O politică a binelui suprem! Iisus Hristos a spus întâi: „Am venit să aduc sabia, să despart pe frate de soră şi pe tată de fiu", abia mai târziu a zis: „Eu vă dau pacea" - şi asta doar celor care cred în El. Prin urmare, **El a fost un luptător care nu dorea unire cu orice preţ, unire în păcat sau erezie.** *Dacă tatăl sau mama erau credincioşi iar fiul lor nu, El nu i-a îndemnat să se unească, ci să rămână despărţiţi dacă nu se poate altfel, dacă nu se increştinează şi cel fără de credinţă, pentru ca nu cumva cel credincios să împrumute din necredinţa celuilalt.* Iisus prima oară a dat cu biciul în templu şi a răsturnat mesele stră-stră-străbunicilor bancherilor „americani" şi ai băieţilor de pe Wall Street, iar pe vameşi şi pe farisei i-a dispreţuit profund aşa cum a dispreţuit dintotdeauna ipocrizia, falsitatea şi minciuna. Aici este o discuţie atât de largă, încât preferăm să ne oprim acum.

Noi nu batjocorim America, ci America a ales să se batjocorească singură, atunci când a început să calce în picioare toate valorile pe care nouă ni le-a servit dimineaţa, la prânz şi seara, zi de zi, lună de lună, an după an: libertate, egalitate, drepturile omului, dreptul la autodeterminare, antirasism etc., etc.

Este greu de acceptat că America este primul stat masonic din lume, condus de masoni, după de ai făcut 19 ani de puşcărie grea comunistă, visând că într-o zi această Americă te va salva. Este un sentiment oribil, ştim!

Este greu de acceptat că de fapt visul american poate fi definit mai bine prin sintagma "coşmarul american". Este greu pentru oricine. Dar a trăi ignorând adevărul înseamnă a trăi periculos. **Asta au făcut propaganda hollywood-iană, mass-media şi politicienii "aleşi": au spălat creiere, au turnat ani de zile picătura chinezească şi au creat o himeră, un vis în care au trăit mase uriaşe de oameni** - şi constatăm că mulţi încă mai trăiesc.

Ceea ce nu a reuşit URSS prin teroare şi genocid, a reuşit America cu vorbă prefăcută şi prin acceptul dat de bună voie de către cetăţenii ei creduli: comunismul în toată splendoarea sa! *Ce mai este privat acum în America? Nimic! Nici bănci, nici fabrici nici uzine, nimic, nimic. Totul în mâna statului, pentru ca acesta "să le salveze"!* Dar asta s-a întâmplat doar după ce masonii au preluat statul cu totul, ei fiind statul, de fapt Şi ce stat! Un stat care transformă bisericile în apartamente! Din nou ne vedem nevoiţi de a pune punct şi acestui subiect care se poate trata pe zeci de pagini, dar probabil inutil pentru cei care au certitudinile lor naive.

(continuare în pag. 14)

Redactia

Atitudini

ÎNCĂ O DICTATURĂ. SAU ANTIHRIST

Îşi mai poate închipui cineva că "divide et impera" a fost un dicton latin? Aşa ni se dă de înţeles, dacă sună latineşte, ca şi "liberte, egalite, fraternite", pur franţuzesc, dom'le! Dar tot dintre vorbele rămase de demult ne-o amintim şi pe aceea că romanii au cucerit lumea cu spada şi mistria, care va să zică nu cu intriga şi corupţia. Astea erau specifice altora, care au contribuit generos şi la ruinarea Imperiului Roman. Prin urmare, astăzi, când urmărim alarmaţi reacţiile paralitice ale poporului român până şi la cele mai evidente pericole, măcar să fim conştienţi că nu de la Traian (cel de atunci) ni se trage boala asta.

Pe mulţi români îi enervează teribil apariţia, pe nepusă masă, a actelor cu cip. Se adună o mică parte din ei, să opună rezistenţă prin mijloacele firave puse la dispoziţie de "democraţie", iar alţii, mai numeroşi, îşi folosesc dreptul (tot democratic) la nepăsare. Cei care, totuşi, se alătură ocazional, nu fac un front comun. Protestează pe prea multe voci, un vorbitor îl contrazice pe cel dinainte, totul degenerează în dezbateri care rămân în coadă de peşte.

Colac peste pupăză, **marcarea oamenilor ca pe vite canceroase a avut, şi darul de a eclipsa urmărirea convorbirilor telefonice şi a navigării pe internet, în aşa fel încât pentru acelea nimeni nu mai are nimic de spus.** Exact la final de mandat, haita lui Tăriceanu a lăsat aceste două bombe cu explozie întârziată. Iar acum, chiar dacă ai lui Boc nu stăpânesc revoltele şi trebuie să-şi arunce cipurile la gunoi, cealaltă boacănă tot rămâne, spre desfătarea noii Securităţi. De fapt, nu se dă nimic la gunoi, totul se pune la păstrare, că mai prind ei un moment când noi nu suntem atenţi şi începe din nou circul. Se încruntă Dumnezeu la voi, trădători neruşinaţi!

Dintre toate aberaţiile legislative pe care, an după an, parcă le strigăm la pereţi, cazul de faţă a ieşit la suprafaţă numai datorită curajului **părintelui Iustin Pârvu.**

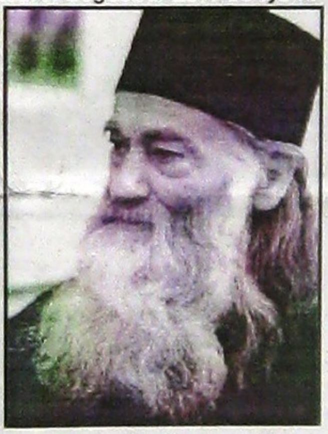
Pentru a înţelege credibilitatea, viabilitatea mesajului, iată, foarte pe scurt, care a fost viaţa acestui renumit duhovnic. A slujit ca **preot militar** pe front, în vremea lui Antonescu. **După război a fost trimis în cele mai crunte închisori**, împreună cu alte sute de mii de legionari şi simpatizanţi ai acestora. Dar trebuie s-o recunoaştem, pe un călugăr viteaz îl sperii mai greu cu zăbrelele, când el singur a renunţat la cele lumeşti, decât pe un mirean la fel de viteaz. (Doar că deţinuţii nu erau pur şi simplu privaţi de libertate, ci şi maltrataţi în ultimul hal!) **Eliberat după 12 ani**, a slujit la Mănăstirea Secu. Apoi a fost **arestat din nou**, că nu prea se prinsese de el "reeducarea", impunându-i-se **domiciliu forţat** la Mănăstirea Bistriţa. După 1989, părintele a revenit la Secu, pentru ca doi ani mai târziu să se retragă în sihăstrie. Însă faima sa de duhovnic a strâns fraţi călugări în jurul lui, aşa că a întemeiat **mănăstirea de la Petru Vodă, unde este stareţ.** Notorietatea de luptător incoruptibil, trecutul curat, imposibil de calomniat, îl fac să echivaleze cu un întreg pluton de Vasile Paraschivi mărşăluind în aceeaşi cadenţă şi spunându-i unei mulţimi de Băseşti, cu glas de tunet, că sunt nişte comunişti. (Vasile Paraschiv este un alt anticomunist de o viaţă, care nu a scăpat ocazia să-l demaşte pe preşedinte, împreună cu toţi politicienii. A apărut şi la televizor, ca să nu mai poată spune nimeni "n-am ştiut".)

De ce învăţătura creştină ne pune în alertă?

Chiar şi un ateu, deschizând Apocalipsa, ar trebui să fie cel puţin intrigat de acurateţea incredibilă a unor descrieri ale prezentului, datând din plină epocă romană. Descrieri care în zilele noastre nu mai par metaforice, ci mai degrabă lucruri văzute aievea. Sfântul Ioan nu avea cunoştinţe tehnice referitor la ce este un cod de bare sau cum funcţionează un televizor, sau de ce unele radiaţii de provenienţă tehnologică sporesc riscul de cancer.

O parte din scepticismul generat de scrierile biblice provine din faptul că în multe epoci s-au tot găsit câte unii care să vadă peste tot "semne". Nici nu-i condamnăm - în fond, istoria Europei a fost presărată cu nenumărate tragedii, chiar de-ar fi să numărăm numai epidemiile devastatoare, în care "meritul" simpaticei fiinţe bipede şi gânditoare ar mai putea fi pus la îndoială. Plus cutremure, incendii, măceluri... De prea multe ori, vremurile chiar au arătat ca sfârşitul lumii! În plus, fiecare generaţie de creştini nutrea în sinea ei gândul că ea este cea sortită Marii Încercări. (Nu speranţa, Doamne fereşte! Nici noi nu ne-am dori să fim.) "Lupul la oi, lupul la oi" - o dată, de cinci, de douăzeci de ori, mereu alarmă falsă... dar o dată lupul tot vine, iar atunci, ghinion, păstorul nu mai crede, nu mai sare în picioare. Totuşi, "semnele" din trecut au fost mereu obscure, inventate ad-hoc din exces de zel sau rea intenţie, **în timp ce astăzi Apocalipsa este o lentilă tot mai limpede şi mai exact focalizată.** Pe scurt, s-or fi găsit mulţi idioţi care să se tatueze cu "666" pe braţ, chiar şi cu secole în urmă, dar acum credem că Sfântul Ioan se referea la acest cip blestemat, doar că nu ştia cum să-i zică.

Nu este prima oară când un preot român denunţă codul de bare, cartea de credit sau implantul cu cip ca fiind arme ale satanei pentru înrobirea noastră. Au spus-o şi alţii în public, la fel de tare ca părintele Pârvu, desigur fără intenţia de a-şi da importanţă sau de a provoca dezbinări în sânul Bisericii. Toate aceste cazuri au fost şi rămân acte de curaj, prin care acei preoţi nu şi-au făcut decât datoria de a-i informa pe credincioşi. **Ceea ce diferenţiază acest apel de cele anterioare este tocmai momentul în care a fost făcut, când ameninţarea nu mai este ipotetică, ci scrisă negru pe alb în Monitorul Oficial.** ***De aici şi graba televiziunilor de a-l ridiculiza, încercând să-i diminueze prestanţa prin montaje înşelătoare. Degeaba. Este de ajuns să-l vezi, nu poate părea ridicol.***

Deşi unii s-ar fi aşteptat ca mass media să dea cu sfinţia sa de pământ, având în vedere interesul lor de "mari europeni", nici o instituţie majoră nu a îndrăznit să ia o astfel de atitudine în mod făţiş. Ar fi fost o gafă evidentă.

Toate tergiversările lor oferă timpul necesar trezirii românilor mahmuriţi, cu condiţia ca tabăra creştină să se convingă mai repede de gravitatea situaţiei şi să se mobilizeze. Deja această cauză se bucură de o largă susţinere, însă, după cum spuneam, unirea şi organizarea celor aflaţi de aceeaşi parte a baricadei lasă mult de dorit.

În continuare, vom combate reacţiile negative la apelul lui Iustin Pârvu. Nu-l reproducem, fiind destul de amplu, dar (încă) poate fi găsit cu uşurinţă pe internet.

1. *De ce se amestecă Biserica în treburile statului?*

Separarea Bisericii de stat, aşa cum se prezintă astăzi, este un deziderat masonic, un "bun" câştigat cu ocazia Revoluţiei din Franţa (nu "franceză"), care a deschis drumul către bolşevism.

În Ţările Române, pe vremea domnitorilor, mitropoliţii nu ocupau funcţii politice, dar erau sfetnici, exact menirea Bisericii în stat. În orice caz, conducătorii binecuvântaţi de mitropolit în biserică au făcut mult mai mult bine românilor decât cei care depun în prezent acel jurământ găunos în faţa colegilor de hoţii şi vânzări de ţară. Iar în momentul de faţă, Biserica nu intervine în treburile statului, ar fi făcut-o dacă Prea Fericitul Daniel s-ar fi dus să depună un veto în Parlament. Nici nu poate. Doar unii preoţi îşi sfătuiesc (excelent, spunem noi) credincioşii, apoi aceştia, poporul, se amestecă în treburile statului. Nici aşa nu vreţi? Dar "democraţia"? Ei, dacă nu, atunci să se facă odată dictatura aia pe faţă, tot vă ascundeţi atâta după deget...

2. *De ce părintele Iustin foloseşte cuvinte atât de "tari"?*

Prin această formulare, ca ziarist, încerc să traduc invectivele pe care şi le permit cei ce postează comentarii pe internet. Evident că s-au găsit mulţi atei agresivi să-l insulte pe Iustin Pârvu, sau Biserica, sau creştinismul în general. Bine că nu au acelaşi tupeu şi când e vorba de "poporul ales", că s-ar trezi hrăniţi printre gratii!

Textul cu pricina nu sună ca un comunicat prezidenţial - ras, tuns şi frezat - literă moartă. Cei "laici" nu agreează acel limbaj profetic, plin de dramatism şi implicare afectivă. **Aşa că sub acest pretext (cu care îşi adorm propriile conştiinţe), stau de o parte, deşi ar trebui să ni se alăture, pentru că şi ei doresc drepturile pe care acest protest le apără.** ***Un secol de presă iudaică a reuşit să le bată bine în cap ideea că popii sunt retrograzi...*** Mă întreb dacă le-ar conveni mai mult tonul sec al acestui articol...

Aşadar, două exprimări au fost mai frecvent atacate ca dovezi de fanatism.

"Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noştri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în braţe cu vrăjmaşul!"

Da, invocarea martiriului în faţa unuia proaspăt trezit din somnul democraţiei cade cam greu la stomac. Dar dacă visul era frumos, pe când realitatea este un coşmar, ce ar trebui să spunem? "Ce dimineaţă minunată! Nu mai dormi puţin, puiule?" Indigestia afectează şi raţiunea: mulţi care au citit acest fragment au înţeles că părintele Iustin instigă la acte de violenţă, sau chiar la sinucidere. Nimic din toate acestea! Mesajul este clar, dacă nu ţineţi foaia invers: o să fie din ce în ce mai greu de suportat neajunsurile făcute celor ce nu se aliniază Noii Ordini, mai ales celor care nu primesc semnul diavolului, dar trebuie să luptaţi, să rezistaţi până la capăt. Iar dacă îndulcim şi mai mult formularea, nu va mai avea nici o legătură cu realitatea. ("Nu vrei, te rog, să-mi aduci o cană cu apă? A luat foc bucătăria... aaaşa, mersi mult.")

Şi acum, ceva spus de părintele Iustin Pârvu într-o formă blândă, însă cu un miez dureros

"Va trebui să creăm mici fortăreţe, mici cetăţui de supravieţuire, la sate, acolo unde mai sunt încă oameni care pricep şi îşi amintesc Rânduiala, unde să avem pământul nostru, şcoala noastră - în care să ne creştem copiii în duhul acesta ortodox, să avem spitalele şi moaşele noastre."

Acest fragment poate fi înţeles în două moduri. Primul este acesta: este scris că aceste vremuri vor veni, iar dacă nu veţi purta semnul (**cipul implantat, pregătit prin varianta lui provizorie, cipul din acte**), nu veţi mai putea primi salarii, îngrijiri medicale, nu veţi mai cumpăra nici un covrig. Nici n-o să aveţi dreptul la proprietate (neputând plăti impozite), ce să mai vorbim de mijloacele de a o dobândi, aşa că trebuie să acceptaţi exilul. Poate că n-o să fiţi vânaţi cu îndârjire, cum erau legionarii din munţi, dar nici nu veţi avea parte de beneficiile modernităţii. Al doilea mod de interpretare este referirea la o ameninţare care poate fi învinsă aici şi acum. **Opuneţi-vă acestor manevre cu toată puterea pentru că, altfel, bulgărele va porni la vale şi nu veţi mai avea de ales!**

Se cere îndrăzneală şi o hotărâre de fier ca să spui aşa ceva în public. **Mulţi vor râde, mai mulţi te vor crede "popă nebun", în orice caz foarte puţini îţi vor da dreptate înainte ca incredibilul să devină evident.**

Până aici am comentat atitudini care se leagă mai mult de persoana care a lansat apelul, de ceea ce reprezintă această persoană, şi mai puţin de mesajul în sine. Ponderea acestor afronturi era de aşteptat, tocmai pentru că **se calcă puternic pedala de discreditare a influenţei creştine. Masonii vor să ne dezarmeze şi apoi să se joace cu "societatea civilă" de-a şoarecele şi pisica. Prea mulţi sunt "progresiştii" care nu înţeleg că, fără creştinism, acesta ar fi raportul de forţe.** Iar aceştia înghit fără comentarii propaganda oficială, parcă scăpată direct din peniţa lui Bush Junior, cu greşeli de ortografie, încât ne şi mirăm că poate păcăli pe cineva.

Cică sistemul actelor moderne ajută combaterea terorismului, precum şi demascarea criminalilor de război. Se comentează defavorabil refuzul neclintit al poporului sârb. Citez dintr-un blog pe care l-am studiat mai temeinic, al lui Răzvan Vintilescu: "***Exemplul Serbiei, în care o majoritate ortodoxă a susținut eliminarea introducerii datelor biometrice din oficiu pe documentele de identitate****, cred că poate fi interpretat nu doar în cheie religioasă, ci şi după o teorie realistă. O asemenea măsură ar fi dus la identificarea multor criminali de război, infractori, contrabandişti, care însă pe plan local sunt considerați eroi. Şi cum patriotismul sârbesc este vajnic, de aici a pornit şi presiunea publică.*"

Nu doresc să discut "filosofia" "opoziției" dintre "religios" şi "realist", ca să nu-mi bat joc de timpul vostru. Dar de ce sârbii îşi consideră infractorii şi contrabandiştii eroi?! Am înțeles ce-i cu criminalii de război: aşa i-au botezat americanii, ca să aibă apoi motiv să "rateze țintele", omorând civili cu duiumul şi distrugând infrastructura țării. Şi apoi să aibă ce reconstrui, în profitul lor. Iar România, în care la un moment dat chiar căzuse o rachetă (pe câmp, credem că dintr-o greşeală autentică, dar de tot râsul), n-a zis nici "pâs", fiind în NATO, iar NATO punând veşnic pumnul în gură.

Dar care trib de înapoiați mintali credeți că îşi protejează infractorii de drept comun, să nu cumva să pună americanii mâna pe ei? Mult mai probabil, este vorba de luptători naționalişti adevărați, care s-au gândit numai la binele țării lor. Dacă, să zicem, nişte golani de la noi ar sparge geamurile de la ambasada SUA, oare românii, în general, ar dori să le ia apărarea? Iar cei care i-ar apăra ar face-o din "vajnic" patriotism?

Cum ar putea funcționa acest sistem în UE, dacă unele state nu-l adoptă? Prost, evident, sau, şi mai bine, deloc. Suntem adversarii acestei invenții odioase, iar dacă în unele state europene se va implementa, n-avem ce să facem, va trebui să ne mulțumim cu absența ei în România. **Vă întreb: *De ce mai există țări separate, cu parlamente proprii, dacă nu se poate admite eventualitatea ca acestea să voteze uneori diferit? Dacă la noi s-ar abroga această lege, ce-ar face UE, ar vota ei pentru noi cu tancurile?*** Sau ar invita Armata Roşie, să vină ei ca în 1944, că tot le-a rămas familiară geografia țării noastre? (Ba nu, pentru că erau în stare de ebrietate; moşii lor alcoolici nu-şi mai amintesc cât au violat şi jefuit pe aici.) Nu, bineînțeles, dar ne-ar "sancționa", acesta este cuvântul. Îmi amintesc de Eminescu, care a reacționat prompt când recunoaşterea Independenței ne fusese condiționată de acordarea cetățeniei române tuturor evreilor din țară, în bloc. Cu alte cuvinte, o "sancțiune" grozavă! Totuşi, marele nostru ziarist a refuzat răul mai mare, acceptarea, iar şantajul a fost până la urmă dejucat. Şi acum este clar: tot acceptarea "bunăvoinței" europene este răul cel mai mare!

Îmi propun să fac şi o sinteză a argumentelor "laice" contra buletinelor, paşapoartelor, permiselor auto cu cip-cirip, precum şi împotriva implanturilor. Le-am aflat din ziare, de pe internet, de la manifestațiile din fața Patriarhiei. La unele, eu singur nici nu m-aş fi gândit. **Atrag atenția asupra obişnuitei confuzii dintre URMĂRIRE, care ne violează secretele vieții personale, şi CONTROL, care ne răpeşte libertatea de a acționa după propria voință.** Ele sunt într-o strânsă interdependență, însă această confuzie îi face pe mulți să batjocorească mesajele de protest prin inepții de acest fel: "*Şi ce-i, dom'le, dacă ăia ştiu unde sunt, nu mai sunt liber să fac ce vreau?*" **Ca şi cum toți aceşti "europeni" ar investi atât de mult doar ca să ne contemple "mai de aproape", aflându-ne toate secretele, fără nici o intenție de a le folosi apoi împotriva noastră! Naivitate iresponsabilă!**

Nu voi fi "imparțial", nu am de gând să fac enumerări seci, lăsând totul să se bată cap în cap, în stilul abordat de mass media dominantă, inter- şi antinațională. Dacă pe ei îi frige de la spate conducerea Marii Uniuni iEuropene, să ne predea mai repede legați fedeleş, nouă ni se răsucesc martirii şi strămoşii în morminte, ne crapă obrazul când ne gândim la ce se alege de rodul jertfei lor.

1. Unitatea de memorie electronică. Inițial, acest magnific grăunte prezent în actele noastre viitoare era prezentat ca nefiind cu nimic mai deştept decât un memory-stick. Pentru depozitarea unor selecții din curriculum vitae, a unei scanări de amprente, a detaliilor faciale, eventual şi de retină, nu este nevoie de 1GB de memorie, am şi eu câteva fleacuri din ăstea acasă. Nici gradul de miniaturizare cerut nu este nemaipomenit - se pot produce asemenea dispozitive încât să se vadă numai la microscop. Acest lucru este principalul împotriva căruia se protestează la adunări. Pe bună dreptate, numai că îmi vine să urlu când mă gândesc câtă agitație se face pentru un bobârnac peste nas, trecându-se lejer cu vederea o mie de ciomege în cap! Se vorbeşte despre încălcarea prezumției de nevinovăție, prin însemnarea unor date care înainte se luau numai infractorilor dovediți; de acord, este un gest urât, nejustificat. Altceva. Respectivele date stocate vor restrânge selectiv accesul persoanelor la bunuri, servicii sau informații. Am mai prezentat acest subiect anul trecut, în august, când vorbeam despre cărțile de credit. Acestea, desigur, se încadrează în exact aceeaşi categorie de mijloace potențial represive, dar veți fi, probabil, luați în râs, dacă veți aduce vorba despre aşa ceva în cadrul unei manifestații de protest. Totuşi, deocamdată (insist: DEOCAMDATĂ), puteți refuza cartea de credit, sau dacă sunteți obligați să o acceptați de la serviciu, drept unicul mod de a primi salariul, cel puțin puteți extrage banii lichizi de la bancomate, fără a o folosi direct în magazine. În schimb, când se ajunge la actele noi, pe care am dori să nu le vedem niciodată, gluma se îngroaşă. Puteți să nu conduceți un automobil sau să nu călătoriți în străinătate, deşi este mizerabilă ideea unor asemenea renunțări pentru a boicota această invenție nenorocită. Este chiar mult mai greu să abandonați asigurarea medicală, sau să refuzați actualizarea buletinului de identitate, la expirarea acestuia. Acordarea unei categorii totmai largi de drepturi legitime va fi condiționată de acceptarea cipului, într-o formă sau alta, aşa că refuzul va deveni foarte greu de asumat. Nu vă păcăliți că lucrurile se vor opri cum sunt acum!

2. Dispozitivul de urmărire. Deja este la mintea cocoşului că nu numai telefoanele mobile pot fi urmărite prin sistemul GPS (global positioning system). Nici nu trebuie să ne lansăm în presupuneri, pentru că dragii de masoni nu au făcut toată treaba cu mânuțele lor, ci şi-au mai pus şi slugile "prostuțe" la treabă, aşa că zvonul a transpirat, chiar şi oficial. Oare nu s-a făcut reclamă imenselor beneficii ale urmăririi GPS a animalelor de casă, apoi a unor bătrâni bolnavi, apoi a copiilor care s-ar putea pierde de acasă? Mulțumim lui Dumnezeu pentru adversarii proşti, că şi aşa ne aşteaptă o luptă grea! Este absolut clar, nu încearcă nimeni să o mai întoarcă: printre atâtea alte dispozitive de uz comun, şi actele cu microcip vor fi localizate prin satelit. Având în vedere că purtarea buletinului de identitate este obligatorie, puteți să vă bucurați: sunteți pe hartă. Nici viitorul implant nu ar putea face mai mult, din acest punct de vedere. Mai rămâne doar ca aceste cipuri să funcționeze şi ca microfoane cu transmisie continuă, deşi nu puțini sunt cei care suspectează deja telefoanele mobile de această sarcină ingrată. **Vă dați seama? Combinația perfectă dintre anatomia melcului şi comunism: cu casa în cârcă, plină de microfoane, urmărit de "sus", cetățeanul se târăşte încet spre o cizmă sionistă care să-l "remodeleze".**

3. Pericole medicale. Cipul cu pricina a fost deja experimentat pe diverse animale, la scară largă. Prima oară când am auzit de aşa ceva a fost la o emisiune TV, probabil pe Animal Planet, unde i se făcea implantul respectiv unei balene, sub pretextul urmăririi traseului de migrație al acelei subspecii pe cale de dispariție. Da, sigur, protecție ecologistă! Presupun că acea nefericită balenă este în zadar sfătuită de prietenele ei să lase fumatul, că oricum cancerul i se trage de la altceva. Apoi s-au pus cipuri la vaci, pentru localizare, în caz că s-ar pierde. Un important contingent dintre noile vaci-Terminator au suferit necroze de țesut în vecinătatea zonei de implant. Nu, n-au înnebunit, dom-le, "vaca nebună" a fost doar un subterfugiu pentru ruinarea ultimei ramuri care mergea bine în economia românească.

Acum, pisicile şi câinii prietenilor fac zgomote ostile în fața televizorului, când aud ce li se pregăteşte. Implantul obligatoriu, imediat, tocmai lor, care **sunt întotdeauna "politically correct", adică nu gândesc!** Probabil că evadarea lor în sălbăticie, în creierii munților, ar fi acum o idee mai bună ca niciodată. Oricum, le vom regăsi nu peste mult timp, când ne vom lua câmpii noi înşine (asupra acestei idei voi reveni).

(continuare în pag. 12)

Ştefan Hâncu

Cei ce conlucrează perseverent la constituirea statului mondial cu religie unică şi regim polițienesc (deh, cum ar putea altfel ținuți în obediență salahorii de noi!), adoptă **politica paşilor mărunți. Adică: aceste „inocente" măsuri de identificare a mărfurilor, apoi a persoanelor**, nu par să aibă nimic diabolic, nu? Dacă vrem să scrutăm puțin cu mintea ce ar putea urma, vom reuşi să vedem ceva destul de indezirabil: **autoritățile, ce vor cunoaşte toate particularitățile noastre sociale, medicale, de credință şi de preferințe, cât şi toate mişcările noastre** (monitorizate de rețeaua de „securitate" a transponderelor urbane şi rutiere), **vor putea oricând sa intervină cu interdicții** ferme asupra libertății noastre de conştiință, **dacă facem ceva ce nu convine ideologiei „corecte" a statului.**

Toate aceste tehnici de control total al persoanei deschid porțile unor abuzuri ale celor puternici asupra celor slabi, fără precedent in istoria omenirii.

Oamenii îşi îndreptățesc comoditățile cu orice preț, chiar mințindu-se că e normal să fie amprentați, ascultați, urmăriți.

Reporter:

- CIPurile vor fi incluse doar în paşapoarte şi buletine sau, în final, vor fi implantate în organismul uman şi, la ce nivel?

Cristian Presura, cercetător la Phillips, care a lucrat cu astfel de sisteme:

- Momentan ele vor exista doar în paşapoarte. ***Pe viitor însă există posibilitatea ca acestea să fie implantate în corpul uman*** *deşi, dacă vor fi implantate, acestea vor lua o formă cu totul diferită. Discuția este deschisă şi* ***există atât pe masa de lucru a cercetătorilor, cât şi în dezbaterile legiferatorilor****. Avantajele țin, de obicei, de uşurarea administrării (ca de exemplu: plata la magazin, care se poate face automat, numai trecând pe lângă casa de marcat!).*

ÎNDREPTAR ORTODOX (III)

NAE IONESCU

SORŢII DE IZBÂNDĂ AI NOII OFENSIVE CATOLICE

Pornită să cucerească inşi, ea riscă să neglijeze şi să piardă suflete. Neţinând seamă de elementul viu, concret, istoric, catolicismul se poate aventura să facă prozeliţi peste tot pământul, dat fiind că pentru el nu există condiţiuni istorice de realizare. Orice om poate deveni catolic. Iată convingerea inebranlabilă a Romei. Poate însă, în adevăr?

S-a observat că protestantismul a făcut ravagii înăuntrul bisericii romano-catolice; dar că a fost incapabil să realizeze cel mai mic progres în ţările ortodoxe. Explicaţia nu stă în precelenţa ortodoxiei, cum le-ar plăcea unora din noi să creadă; ci într-un fapt mult mai simplu: în faptul că biserica romano-catolică înglobase în sânul ei populaţii şi naţiuni care, structural, nu se puteau încadra în doctrina catolică; — şi care, mai curând sau mai târziu, trebuiau să se desprindă de ea, căutându-şi formele fireşti de viaţa religioasă. Căci oricât ar trece biserica romană cu vederea tendinţele particulariste — ce formă mai necatolică voiţi decât franciscanismul, de pildă, care totuşi e tolerat, ba chiar patronat, în catolicism! — realităţile spirituale sfârşesc uneori prin a depăşi această biserică; formula lor fiind alta.

Faptul acesta însă, că înăuntrul catolicismului s-a ivit larga mişcare de reformă a protestantismului, formează dovada peremptorie că o confesiune nu se poate întinde la infinit; ci că, dimpotrivă, ea îşi găseşte limite de expansiune în anumite împrejurări locale, istorice, care determină structuri fundamental deosebite — şi deci — incompatibilităţi.

Asemenea incompatibilităţi structurale există însă, după convingerea mea, între catolicism şi rumânie. Căci catolicism şi ortodoxie nu sunt numai confesiuni, prezentând anumite deosebiri dogmatice şi culturale, ci două valorificări fundamental deosebite ale existenţei în genere. Diferenţele dogmatice sunt, aş putea spune, punctele cele mai puţin deosebitoare. **Marea neînţelegere, incompatibilitatea, impenetrabilitatea categorică dintre catolicism şi ortodoxie îşi au originile în altă parte: în structurile spirituale istorice, concrete,** care le formează suportul, înăuntrul cărora ele se realizează.

Nu e deloc o întâmplare, deci, că răsăritul Europei este ortodox, iar sud-vestul ei, catolic. Confesiunea face parte integrantă şi e oarecum determinată de plămada sufletească a regiunilor respective. Acesta e adevărul fundamental în problema naţiunii şi religiei: ele sunt realităţi colective.

Suntem, ca atare, ortodocşi, pentru că suntem români, şi suntem români pentru că suntem ortodocşi.

Să devenim catolici? Ca să devenim catolici, ar trebui să ne transformăm astfel sufleteşte încât să putem realiza catolicismul. Transformarea aceasta înseamnează însă: renunţarea la istoria noastră şi la structura noastră spirituală. Cu alte cuvinte: renunţarea la românie. Aci nu există o a treia poziţie: sau rămâi român, şi atunci catolicismul tău nu e o realitate; sau devii catolic şi atunci nu mai eşti român. Cine crede altfel, se înşeală. Realităţile sunt aci — şi ne putem controla. **Iată de ce nu mi-e teamă de noua ofensivă catolică.**

D-l Frollo zice — şi cu el toţi catolicii — că învăţătura lui Christos e una; şi că, prin urmare, adevărul învăţăturii lui e universal. Din această afirmaţie, care este netăgăduit valabilă, preopinenţii noştri deduc însă că acest adevăr trebuie să fie văzut de toţi la fel. Trebuie? Se poate. Şi nici măcar nu zic că nu e posibil. Cine ştie ce va mai hotărî Dumnezeu cu noi până la sfârşitul „veacului"! Eu constat însă că asta nu s-a întâmplat încă. Şi că **adevărul învăţăturii lui Christos unul e pentru ortodocşi, altul pentru catolici şi, în sfârşit, altul pentru protestanţi.** Şi ceea ce e mai ciudat încă, fiecare din noi, dinăuntrul acestor categorii, suntem încredinţaţi că adevărul nostru e absolut. Din FAPTUL acesta, pe care nu-l poate contesta nimeni, ***eu deduc că, chiar dacă învăţătura lui Christos e una în ea însăşi, trăirea ei şi înţelegerea ei diferă în timp şi spaţiu.*** Cu alte cuvinte: viaţa religioasă a unui ins, participarea lui la învăţătură, este condiţionată istoriceşte. De unde eu conchid cu necesitate că **apartenenţa la o credinţă e un fenomen natural.** Dumnezeu mi-a vorbit — desigur. Dar eu nu îl pot înţelege decât cu facultăţile mele de OM, istoriceşte condiţionat. **Pot eu deci învăţa pe dinafară catehismul bisericii romane, şi pot declara cât voi voi că sunt catolic; asta nu are însă nici o valoare, atâta vreme cât eu nu voi fi trăit în condiţiunile istorice în care s-a desfăşurat catolicismul, şi nu voi fi eu însumi produsul acelor condiţiuni.**

Cum adică? Până la 1518 germanii AU FOST efectiv catolici, şi de la acea dată AU DEVENIT efectiv protestanţi?

Până la 1699 o parte din românii ardeleni au fost efectiv ortodocşi, şi de la acea dată au devenit efectiv catolici?

E o glumă! *Mai drept e să spunem, cred eu, că germanii nu au fost niciodată efectiv catolici, ci totdeauna protestanţi — şi că românii nu au devenit niciodată catolici, ci au rămas mereu ortodocşi — chiar dacă unii şi alţii ar crede-o şi declara-o altfel.*

Asta însemnează că **formele de viaţă spirituală nu se transmit şi nu se impun; ci ele se nasc, pur şi simplu. „Transmiterile" sunt întotdeauna o impunere de forme arbitrare sub care mocneşte realitatea** (cazul protestantismului). Forme arbitrare, pe care de cele mai multe ori nu le înţelegem şi deci nici nu le asimilăm.

Îi rugăm [pe catolici] să ne lase în pace în ortodoxia noastră — atâta câtă este, după cum îi lăsăm noi în pace în catolicismul lor— chiar acolo unde nu e.

„Internaţionala" sub glugă

Dacă eu am acceptat discuţia cu catolicii noştri, e pentru că am crezut că între ei şi mine există ceva comun: punctul de plecare; care, în speţă, nu putea fi decât unul: existenţa speciilor şi incapacitatea naturii de a le depăşi prin variaţiuni lente. Este marele principiu antievoluţionist pe care biserica romană şi l-a însuşit în chip categoric şi pe care puţinătatea mea îl profesează încă de pe vremea când — ca orice biolog care se respectă — omora broaşte ca să afle ... secretul vieţii. Spre surprinderea mea, a trebuit să constat însă că punctul litigios, pentru care trebuia, până la sfârşit, să combat, era caracterul organic al unităţilor spirituale şi incapacitatea lor de a se transforma unele în altele; fapt pe care eu îl enunţam în formula: ***formele de viaţă spirituală, condiţionate toate istoriceşte, nu se transmit, ci se nasc.***

Din nefericire, neînţelegerea acestui fapt fundamental, de care au dat, în discuţia noastră, dovadă catolicii, este un fenomen cu mult mai general; care depăşeşte tema pusă în dezbatere şi caracterizează un moment spiritual pe care, în vremurile de faţă, îl depăşim; dar care e încă activ la „bonzii" noştri „intelectuali" şi continuă să ne terorizeze cu prestigiul lui „ştiinţific".

Toată falsitatea şi artificialitatea culturii româneşti de aproape 100 de ani încoace, e rezultatul încercărilor făcute la noi de a se transpune — nici măcar de a se transplanta, deci! — în realităţile moldovalahe anumite forme de viaţă apusene care acolo se născuseră în adevăr în chip organic, iar postulatul, presupoziţia acestor încercări, a fost întotdeauna convingerea că **formele de cultură - în ultimă analiză,: de spiritualitate — se pot transmite şi deci importa. *Eroare fundamentală, care s-a verificat pretutindeni ca atare.***

Sunt încredinţat că neamul nostru nu se va reculege, nu va lua cunoştinţă de el însuşi şi nu va izbuti să devină creator în ordinea spirituală decât din momentul în care va pricepe, în sfârşit, că în această ordine nu se poate construi decât pe baze autohtone şi că orice import de idei — valabil, desigur, în cadrele stricte ale tehnicii — rămâne sterp şi duce la apariţiuni ridicule; rostul acestor idei importate neputând fi decât cel mult de „combustibil", în nici un caz de „sămânţă".

Îmi dau seama, desigur, de falsa perspectivă pe care o creează astăzi obişnuinţele noastre şi lenea noastră de cugetare, neputinţa noastră de a ne smulge unor tipare de gândire care ne sunt cu violenţă impuse de aproape un veac. Asta nu mă va împiedica însă să afirm şi **să pun mereu ca temă de reflecţie, pentru cei care nu au pierdut obişnuinţa de cugetare, faptul fundamental că influenţele între culturi sunt numai aparente şi că orice cultură nu împrumută alteia mai „înaintate" decât nume pentru realităţi proprii, originare — sâmburele însuşi, elementul esenţial şi caracteristic generator fiind, prin însăşi natura lui, netransformabil şi deci neasimilabil.**

Iată convingerea noastră — cu adevărat ştiinţifică, aceasta; iată mărturisirea noastră de credinţă, care trage o precisă linie de demarcaţie între noi şi toate internaţionalele din lume, fie ele negre, albe, verzi sau roşii. Ar mai fi ceva de adăugat? Nu.

Ortodoxie şi Politică - Sectanţii

În adunarea eparhială la Cluj s-au spus cuvinte grele faţă de activitatea sectelor religioase din ţară. Iar între toate, cel mai greu cuvânt a căzut asupra statului, care, se pare că prin atitudinea şi măsurile lui, mai mult împiedică decât înlesneşte acţiunea Bisericii. Este un fel comod, dar ineficace, de a înţelege dificultăţile noastre religioase. De ce nu am avea sinceritatea — şi curajul — să punem problema în adevăraţii ei termeni?

E adevărat că din toate punctele de vedere, sectele acestea, mistice sau protestante, sunt, ca spiritualitate, incomparabil inferioare ortodoxiei. *Dar ele, şi mai ales cele care vin din Apus, au marele avantaj politic că izvorăsc din aceeaşi structură spirituală care ne-a dat statul modern.*

Dezbrăcând marele principiu creştin al iubirii de toată semnificaţia lui ontologic-metafizică şi transpunându-l în planul subiectiv-psihologic al realităţii concrete, **„noul creştinism", din care se inspiră toate aceste secte, a încetat, e drept, să aibă cel mai uşor contact cu religiozitatea, dar a izbutit să se încadreze perfect în ideologia juridică a noilor state europene.** Mai mult, el face parte integrantă din această ideologie, este pur şi simplu această ideologie.

A cere deci statului modern ştientist, democratic şi egalitar, sprijin împotriva ofensivei dizolvante a sectelor protestantizante, este cel puţin nepotrivit. **Statul şi sectele sunt fraţi buni, vorbesc aceeaşi limbă, sunt unul şi acelaşi lucru.** Biserica noastră e victima unei iluzii grave. Din faptul că ultima noastră Constituţie a consimţit să recunoască o religie de stat în înfăţişarea ortodoxă a creştinismului, oamenii Bisericii se socotesc îndreptăţiţi a crede că statul s-a identificat cu interesele înalte ale Bisericii. Nu. Statul actual nu mai este aliatul firesc al Bisericii, pentru că el a încetat de a fi statul creştin.

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORȘA (XI)

(continuare din numărul trecut)

Ciorogaru mă încunoștințase că la biserica Visarion se va oficia un parastas pentru profesorul Nae Ionescu și mă ruga să participăm și noi. Era un prilej de a constata ce atitudine vor lua unii legionari, căci la asemenea ocazii veneau mulți, mai ales că Nae Ionescu fusese adorat de toți.

Am luat loc, cu Ciorogaru, într-un colț mai retras, de unde am observat că eram priviți cu ochi răi de unii, ceea ce nu a scăpat din vedere nici familiei celui mort. După terminarea serviciului religios, în curtea bisericii, cum ne-au văzut, ne-au întors spatele și, fără să ne dea vreo atenție, au plecat aruncându-ne câte o privire răutăcioasă. Până și pictorul Basarab, cu care fusesem în strânse relații de prietenie, a fost primul care ne-a întors spatele demonstrativ.

Ică Antonescu se vedea și discuta - cum am mai spus - cu unii din vechii comandanți legionari.

Ciorogaru a venit să-mi comunice că a doua zi la orele 12 suntem invitați la Președinție, la Ică Antonescu.

Am fost punctuali și ne-a primit imediat. Eram cei mai luați în seamă de conducătorul statului. Deasupra scaunului prezidențial pe care trona Ică, veghea pe perete icoana Sf. Arhanghel Mihail. Poate că era patronul zilei lui onomastice, căci numele de botez ce-l purta era Mihai. Dar mi l-a arătat cu mâna întinsă ca patron al Legiunii și **ne-a vorbit o oră și jumătate numai despre legionari și doctrina legionară, fără ca măcar să pomenească ceva despre scopul pentru care ne chemase, sau să scoatem și noi un cuvânt, ca să ne concedieze, pe motiv că mai are două audiențe**; dar cu rugămintea că săptămâna ce vine, în aceeași zi și la aceeași oră, **să ne prezentăm pentru continuarea discuțiilor.**

Ne-am dus și a vorbit tot el, de data aceasta părând a se apropia de subiect: ce a făcut Sima... nu a ascultat de Conducător, căruia trebuie să-i dăm toată ascultarea... s-a răzvrătit - a făcut rebeliunea - și iată unde a ajuns. **Ne-a mai înșirat verzi și uscate, ca iarăși să ne invite, la fel, pentru săptămâna următoare.**

Nu am putut nici de data aceasta să vorbim, cu toate că am încercat în două rânduri să-l întrerupem pentru a intra în subiectul pentru care eram invitați. Am bănuit că bate apa în piuă, ca să arate Generalului că el se ocupa intens de problema ce i-a fost încredințată, dar cine știe ce minciuni debita, că nu se putea cădea de acord.

Ne-am dus a treia săptămână. De data aceasta șefa de cabinet ne-a rugat, poftindu-ne într-o antecameră, că trebuie să așteptăm vreo oră, căci Președintele este ocupat cu ministrul Germaniei. (...) Ajunsesem la convingerea că Ică urmărea numai alegerea câtorva figuri mai reprezentative dintre legionarii vechi, cărora să le încredințeze anumite posturi. Nu-i convenea o organizare a Mișcării Legionare. O oră, două, două și jumătate - și Ică nu mai apărea. Întrebând secretara, ne-a spus că a fost chemat de Conducător, comunicându-i să ne roage a-l aștepta. Spunând secretarei că nu mai putem aștepta, am plecat.

Au trecut poate vreo două luni. Ică nu ne mai chemase. România declarase război Rusiei pentru cucerirea Basarabiei, așa era planul la început, și armatele române alături de cele germane înaintau pe fronturile stabilite. Armata noastră, prin lupte grele, a trecut Prutul ca să recucerească Basarabia.

După acest timp, prin telefon **am fost anunțat să mă prezint imediat la Președinția Consiliului de Miniștri.** Era în jurul orei 12. Nu se specificase ora, dar pentru că chemarea era imediat, nu mai încăpea întârziere. **Erau mai mulți legionari acolo.** Informându-mă, fuseseră chemați ca reprezentanți ai diferitelor grupări de legionari, cum îi socotise Ică, și cu care mai avusese întrevederi. În ordinea în care fuseseră invitați, erau de față: Alexandru Constant cu Victor Vojen (acesta din urmă trimisese, de la Roma unde era ministru, o telegramă Conducătorului, prin care înfiera rebeliunea făcută de Sima, declarând că rămâne alături de regimul Antonescu, pentru care mai rămăsese în funcțiune la Roma, fiind rechemat după vreo trei luni; făcuse figură bună acolo, intrând în relații directe cu conducerea), apoi dr. Noveanu cu Gusti Bidianu, Andrei Ionescu însoțit de Dumitrescu-Zăpadă, ca din partea lui Mironovici, Radu Budișteanu și eu cu Ciorogaru.

Fără multă așteptare, Ică a deschis ușa, cerându-și scuze că a fost silit să ne convoace pe toți și că urmează să discute pe rând cu noi. *„Vă rog să așteptați. Vom începe întâi"* - ne privea pe toți – *"cu părintele Dumitrescu și cu dl. dr. Ciorogaru".*

Am găsit de cuviință să intervin:

„D-le prim-ministru, de ce dvs., care sunteți până peste cap de ocupat, să va pierdeți atâta timp cu noi? ***Nu suntem grupări și grupulețe, nici biserici și bisericuțe. Toți suntem una, și de acord. Așa că puteți discuta cu noi toți deodată".***

M-a privit, nu prea părea încântat de intervenție. *„Așa. Bine. Atunci poftiți cu toții în cabinet."* (...)

Și, ca și în alte rânduri, Ică a început cu o mulțime de digresiuni, evitând să ajungă la concluzii. Ne-am dat seama că fusese forțat de Conducător să ne convoace, poate pentru ultima oară. Îl bănuia de rea-credință. Dar avea să-l ducă și de data aceasta cu minciuni.

După ce Ică a înșirat vrute și nevrute, ferindu-se a face propuneri directe, **a vorbit Noveanu în termeni lămuriți:** *"Așa cum a declarat conducătorul statului că va reface Legiunea cu vechi legionari ai lui Codreanu, noi stăm la dispoziție și, dacă socotește că găsește între noi persoane demne de încredere pentru a fi numite în posturi de răspundere, primim și ne vom face datoria cu conștiinciozitate."*

A mai intervenit Constant, că-l rugăm pe dl. gen. Antonescu ca la cererea noastră să fie eliberați din starea de arest unii dintre legionarii care nu poartă nici o vină, căci în arestarea lor autoritățile au abuzat, și totodată **să mai înceteze prigoana, angajându-ne, cu autoritatea care o avem, că nimeni nu se va mai deda la dezordini și acte de violență.**

Cu acestea s-a încheiat ultima discuție cu Ică. **Făgăduindu-ne că va comunica Conducătorului rezultatul întrevederilor și concluziile în final, ne-am despărțit.** (...) **Nu au mai avut loc nici un fel de tratative.** Nici nu mă mai interesa politica ce se ducea în culise. (...)

Era în primăvara anului 1942, prin aprilie, când am primit un telefon urgent, ca la ora 8 seara **să mă prezint în audiență la Mareșal.** Nu cerusem eu. Generalul, șef de cabinet, venit de pe front cu mâna dreaptă lipsă, invalid de război, mi-a explicat că este dorința Mareșalului ca să mă vadă, rugându-mă să fiu punctual ca la armată. (...) La ora 8 fix, Mareșalul a deschis ușa, conducând pe cel cu care avusese discuția în cabinet. (...) M-a luat de braț și m-a condus până în fața biroului său, într-o cameră mare, spațioasă, cu balcon către Piața Victoriei. S-a așezat în fotoliu, invitându-mă să ocup loc în fața lui.

Aproape tot timpul a vorbit. Mareșalul, începând de când l-a cunoscut pe Corneliu Zelea Codreanu, întâlnirile lor de la Predeal și discuțiile ce au avut împreună. (...)

„L-am admirat și l-am iubit pentru gândurile lui curate. *L-am plâns când a murit și așa cum a fost omorât.*

Am crezut, când am cunoscut pe SIMA, că am de-a face cu un urmaș de-a lui, tot așa de sincer, și de curat la suflet. *(...) După ce am dat ființă Statului Legionar, i-am cerut să-mi dea oameni pe care să-i numesc în posturi de răspundere, cerându-i să-mi lase numai pe cei doi care erau atașați de mine* (n. n.: Mihai Antonescu și Rioșeanu).

Lucrurile nu au mers așa cum am crezut eu. Cădeam de acord în multe probleme de conducere a statului pentru ca el să facă contrariul. ***Îi ceream să-mi prezinte elemente de elită din Mișcarea Legionară ca să le încredințăm roluri de conducere căci erau mulți din cei ce lucraseră cu Codreanu, și-mi recomanda figuri ce nu prea avuseseră legături cu legionarii. Se înconjurase de niște elemente tinere, mai mult haimanale, care-l proslăveau în cântece și-și făceau de cap cu o mulțime de ilegalități, dezordine, furturi și crime.***

I-am atras atenția, mi-a făgăduit că lucrurile se vor îndrepta, dar răul continua și mai agravat. (...) Nu-ți închipui câtă durere mi-au provocat cele petrecute ulterior, cu prof. Codreanu, cu arestarea d-tale, cu toate actele de sălbăticie și cu crimele de la Jilava.

Când am plecat pentru întrevederea cu Hitler, l-am rugat să meargă cu mine și a refuzat. (...) Am crezut că, fiind tânăr și fără experiență, îndemnat cine știe de cine la acte necugetate, a procedat greșit, dar că omul acesta se putea corija. Avea de partea lui simpatia legionară. El era Comandantul și era de datoria mea să-l îndrum pe calea cea bună. Îl iubeam și voiam să fac om din el.

Prin oamenii mei eram la curent cu tot ce se punea la cale și tot ce apoi se săvârșea. Căutam să se evite unele acte rușinoase, reușind în câteva rânduri. A vrut să te omoare pe dumneata și pe Ciorogaru, ca fiind elemente distructive ale organizației legionare, acuzați și de trădare. Informațiile mele erau contrare. Erai un om stimat, fusesei alături de Codreanu multă vreme, luptasei în Spania, erai ultimul supraviețuitor, și când mi-a cerut consimțământul pentru exterminare, m-am opus din toate puterile, amenințând că, dacă va săvârși acest act, voi rupe definitiv legăturile cu el și cu oamenii lui. Te-au ținut arestat, urmărind un moment prielnic ca să te omoare, când cu cazul Iorga și Madgearu, care a fost o rușine pentru neamul românesc, că a dat naștere unor derbedei care să asasineze pe cel mai mare cărturar al țării, cu renume mondial. Ai scăpat printr-un concurs de împrejurări prielnice. (...)

A pornit rebeliunea așa cum o cunoști. Nu eram străin de tot ce se pusese la cale și am luat măsuri din vreme ca să împiedic un dezastru."

Mareșalul mi-a vorbit mult și fără întrerupere, ca la urmă să mă întrebe: *„Mă mențin încă pe poziția mea cu Statul Legionar și reorganizarea Legiunii cu oameni cu care a lucrat Corneliu Codreanu. Dumneata ce ai de gând să faci? Îți propun să lucrezi cu mine. Te voi face vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Să strângi rândurile elementelor de onoare, ca să-i punem la treabă."*

Nu mă așteptasem la asemenea propuneri. Eram puțin încurcat și nici nu-mi surâdea ceea ce mă aștepta. În cele din urmă, am găsit soluția: *„D-le Mareșal, o datorie de conștiință mă face să vă dau următorul răspuns: Suntem în plin război cu rușii. Se spune că este Războiul Sfânt împotriva comunismului dărâmător de biserici și distrugător al credinței creștine. Găsesc că este de datoria mea: așa cum am luptat în Spania, de ce să lipsesc din războiul pe care îl poartă țara mea? Nu vreau să fiu socotit un laș și un dezertor de la datorie, cum îi socotesc eu pe toți fugarii peste hotare, care au căutat în primul rând să-și pună capul la adăpost. De aceea vă cer îngăduința de a ordona să fiu trimis pe front în calitatea mea de preot pentru trupele ce luptă, pe cât timp credeți dvs. Când mă voi înapoia, vă stau la dispoziție, așa cum veți dori."* (...)

„Cu bine!" mi-a zis.

Iar în gândul meu, când mergeam spre casă, repetam: "Numai dacă ar fi bine!"

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student

Document

PRESĂ LEGIONARĂ INTERBELICĂ
TREI REVISTE LITERARE DIN CERNĂUŢI

Este ştiut că Bucovina a fost, în perioada dintre cele două războaie mondiale, o zonă în care Mişcarea Legionară a fost foarte activă, în cadrul ei găsindu-se conducători intelectuali de prestigiu cu mari merite în cultura noastră.

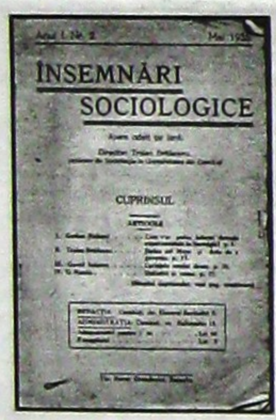
Această parte de nord a ţării era un conglomerat de etnii, aici trăind, în afară de români şi evrei, ruşi, ucrainieni, germani şi polonezi care erau bine organizaţi în asociaţii culturale care aveau, toate, propriile lor organe de presă şi zeci de lăcaşuri de cult.

Afirmarea elementului românesc, majoritar, era deci, o necesitate stringentă şi românii cu dragoste faţă de neam şi ţară, au aderat fără ezitare, la cea mai indicată organizaţie naţionalistă: Mişcarea Legionară.

Am prezentat la această rubrică titlurile câtorva ziare legionare care au apărut la Cernăuţi, Suceava şi Rădăuţi. Dar trebuie scos în evidenţă faptul că oraşul Cernăuţi a fost singurul din ţară unde s-au tipărit reviste literare legionare, nu una ci trei: Însemnări sociologice, Iconar şi Ţara Sipeniţului. Un adevărat record!

Să răsfoim împreună aceste trei reviste literare, toate cu un conţinut remarcabil şi îngrijit aspect tipografic. Să fac o precizare: dacă la ziarele legionare prezentate am putut reda unele mici fragmente din articolele cele mai interesante şi am făcut unele comentarii care se impuneau, în cazul de faţă fiind vorba de reviste culturale, cu texte destul de lungi, care nu pot fi fragmentate şi analizate, sau poezii, întrucât revista noastră nu dispune de mult spaţiu tipografic, mă voi mărgini doar de a enumera titlurile cele mai interesante, dar care, de cele mai multe ori, spun totul.

Încep cu prezentarea celei mai cunoscute şi răspândite reviste literare cernăuţene, **„*ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE*"**.

„Motorul" acestei publicaţii a fost eruditul profesor universitar Traian Brăileanu, care a grupat în jurul lui numele unor oameni de cultură nu numai din zona Bucovinei ci din toată ţara.

Unul dintre cei mai mari sociologi români, bun cunoscător a limbilor de largă circulaţie, prezent la nenumărate simpozioane europene, Traian Brăileanu a ajuns ministru al culturii în 1940, fapt ce a dus la arestarea lui, încă de la finele anului 1944, şi la moartea în închisoare în 1947.

PRIMUL NUMĂR al revistei *„ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE"* apare la **5 aprilie 1935**, redacţia fiind pe str. Gen. Berthelot 5, iar administraţia la prof. Constantin Zappa, str. Baltnister 15.

Articolul de fond este semnat de directorul ei şi se intitulează „Ce vom însemna" şi tot Traian Brăileanu este autorul unui alt articol, „Eroarea intrată în sociologie". Tot în primul număr se remarcă: „Răzeşii" de Leon Topa, „Literatura şi societatea românească" de Barbu Sluşanski, „Disciplina şi camaraderia ca forţe politice" de G. Macrin şi „Desfiinţarea Teatrului Naţional din Cernăuţi" de Vasile Posteucă.

DIN NR. 2-3, 4, 5 şi 6 DIN 1935 redau titlurile câtorva articole semnate de Traian Brăileanu: *„Ştefan cel Mare şi arta de a guverna"*, *„Problema muncitorească în lumina doctrinei naţionaliste"*, *„Ideea comunităţii româneşti"*, *„Etnografie şi etnologie"*, *„Legea degenerării elitelor"*.

ANUL II, 1936, are o tematică variată şi interesantă, dar articolele sunt mari, din această cauză în unele numere existând doar 2-3 semnături. Bunăoară, **în NR. 1 din luna aprilie** semnează doar Traian Brăileanu (două articole: *„Artişti şi artizani"* şi *„Feminizare şi efeminare"*) şi Ion Turcan (*„Problema arcaşilor"*). Atât. La fel şi **în NR. 4 din iulie 1936**: *„Ministrul Leon Blum"* de Andre Jaussoin, *„Problema identităţii statului"* de Traian Brăileanu şi *„Lupta împotriva anarhiei demagogice"* de Ion Turcan.

NR. 5 DIN AUG. 1936 are însă un reportaj care este o excepţie faţă de profilul revistei, aceasta fiind axată pe articole ştiinţifice: *„Asasinatul de la Cernăuţi al studentului Gh. Grigor"*, semnat de Gh. Macrin. Pe o vreme ploioasă 30.000 de oameni au participat la înmormântarea studentului legionar, victimă a fraţilor Edie şi Ignatz Wagner, evrei, membri ai societăţii culturale „Margenrait", omorât în Grădina Publică. Tot în acest număr al revistei Traian Brăileanu semnează articolul *„Puterea celor bogaţi şi bogăţia celor puternici"*, iar Vasile Nitu *„Coruperea moravurilor în elita românească"*. Se face şi recenzia cărţii *„Rolul organizaţiilor militare moldovene în actul Unirii Basarabiei"* de Gherman Pântea, carte apărută la Chişinău.

ÎN NR. 6 DIN SEPT. 1936 Traian Brăileanu scrie *„Adevăruri paradoxale"*, Ion Turcan *„Pericolul comunist şi legitima apărare"*, Ion N. Mailat *„Politica lui Lenin"*, iar Nicolae Roşu *„Sensul mărginirilor"*. Pentru prima oară îşi face loc şi rubrica ce va deveni permanentă, *„Revista cărţilor"*, care prezintă cititorilor *„Căpitanul"* de Ion Banea, *„Tineretul şi politica"* de Ernest Bernea şi *„Schiturile şi sihăstriile Bucovinei de altădată"* de Erast Hostiuc.

ÎN NR. 7 DIN OCT. 1936 Traian Brăileanu face o amplă recenzie a cărţii *„Pentru legionari"* de Corneliu Zelea Codreanu şi tot el semnează articolul *„Funcţionarism şi birocratism"*. George Macrin are şi el două articole *„Taberele de muncă"* şi recenzia broşurii lui Radu Gyr, *„Femeia şi eroismul spiritual, moral şi naţional"* apărută în 48 de pagini în editura „Cetăţuia legionară".

NR. 9 DIN DEC. 1936 are 100% conţinut legionar: Traian Brăileanu - *„Desăvârşirea structurii elitei legionare"*, I.Al. Ştefanovici - *„Cartea Căpitanului"*, Ion Turcan - *„Tabere şi şantiere"*, Barbu Sluşanski - *„Antidotul comunismului"* şi Ion Negură - *„10 decembrie 1922"*.

NR. 2 DIN MAI 1937 are: Traian Brăileanu - *„Adevărata democraţie"*, Barbu Sluşanski - *„Ura de clasă şi ura de rasă"*, George Macrin - *„Exterminarea bătrânilor"* şi o recenzie remarcabilă asupra cărţii tânărului filosof, care nu a mai avut ocazia să se afirme în anii comunismului, Radu I. Paul, autorul al două volume mari, cca. 850 de pagini, sub titlurile *„Viaţa estetică"* şi, respectiv, *„Arta"*.

ÎN NR. 4 DIN IULIE 1937 Traian Brăileanu semnează *„Tehnica politicii legionare"*.

NR. 10 DIN IAN. 1938 are articolele lui Traian Brăileanu *„După alegerile din decembrie 1937"* şi *„Despre valoarea ştiinţei"*, iar Mircea Streinu scrie *„Câteva considerente despre actuala poezie românească"*.

NR. 11 DIN FEBR. 1938 are ca repere *„Primatul ordinei morale"* de Traian Brăileanu, *„România de aur"* de Dragoş Protopopescu, *„Contribuţia Bucovinei tinere la poezia românească"* de Mircea Streinu.

Revista este suprimată odată cu instaurarea dictaturii lui Carol al II-lea, în febr. 1938, şi reapare la 1 sept. 1940, dar la Bucureşti, datorită ocupării nordului Bucovinei de către sovietici. Sediul din Capitală al revistei se află pe str. Uranus, la nr. 23A.

ÎN NR. 1 DIN SEPT. 1940, apărut în acelaşi format, dar cu titlul în culoare verde, întâlnim titlurile: *„Principiul ordinei sociale"* de Traian Brăileanu, *„România şi Germania"* de P.P. Panaitescu, *„Structura organizaţiei totalitare"* şi *„Nae Ionescu"* - de Vasile Băncilă, iar **ÎN NR. 2-3, OCT. - NOV. 1940**, *„Singurătatea geniului"* şi *„Naţiunea şi puterile sociale"*, ambele sub semnătura lui Traian Brăileanu, *„Despre bunătate şi mărturisiri pentru un om nou"* de Ernest Bernea, *„Temeiurile revoluţiilor totalitare"* de Radu I. Paul, *„Cunoaşterea României peste hotare"* de Leon Topa.

Câteva titluri, şi ele semnificative, **DIN NR. 4-5, 6, 7 şi 8 din 1940**: *„Victor Puiu Gârcineanu"* de Barbu Sluşanski, *„Luptătorii"* de Traian Brăileanu, *„Cuibul"* de Th. Fecioru, *„Mişcarea Legionară şi muncitorimea"* de Traian Herseni, *„Despre bucurie"* de Ernest Bernea, *„Muncitorul legionar"* de George Macrin, *„Descifrarea unui sens"* de preotul Ilie Imbrescu, *„Viaţa legionară, izvor de creaţie"* de pictorul Alex. Basarab şi *„Doctrina legionară ca ştiinţă"* de Traian Brăileanu.

ULTIMUL NUMĂR al *„ÎNSEMNĂRILOR SOCIOLOGICE"* poartă data de **15 IAN. 1941**, şi are, printre altele, articolele *„Scrisul românesc în 1940"* de Mircea Streinu şi *„Despre metafizica*

nietzscheiană" de C. Săndulescu.

Prezentând cititorilor doar titlurile articolelor din revista „Însemnări sociologice", aceştia îşi pot da lesne seama de nivelul remarcabil al publicaţiei de prim rang în sociologia românească.

Cea de-a doua revistă este cu profil literar si se intitulează **"*ICONAR*"**.

Scopul acestei reviste era de a face cunoscut întregii ţări preocupările literare si, mai ales, talentul tinerilor bucovineni, publicaţia având deci rolul unei rampe de lansare - ceea ce, de-a lungul timpului, a reuşit pe deplin.

În 1931 la Cernăuţi s-a înfiinţat **gruparea literară "Iconar"** condusă de Gh. Antonovici, G. Drumur, Nicolae Pavel şi Ion Roşca, la care a aderat toată floarea tinerimii bucovinene, în frunte cu Iulian Vesper. **Apoi s-a înfiinţat editura cu acelaşi nume**, condusă de Iulian Vesper şi Mircea Streinu, care de la 1 aug. 1933 şi până la 21 febr. 1934 a reuşit să tipărească 30 de plachete.

Revista "*ICONAR*" a apărut în sept. 1935, ultimul ei număr fiind tipărit în ianuarie 1938 când a fost interzisă pentru conţinutul său cu profund caracter legionar.

Avea o apariţie lunară şi un aspect plăcut, bogat ilustrată de talentatul grafician Rudolf Rybiczka. Legat de acest nume fac o paranteză: în urmă cu 10-15 ani am participat la vernisajul expoziţiei organizate în fosta bibliotecă municipală, unde artistul, plecat din România în1940 şi stabilit apoi în Germania, la Breslau, a prezentat în ţara sa de origine pe care nu o uitase, peste 100 de lucrări.

Revista "*Iconar*" a fost condusă de Mircea Streinu şi Liviu Rusu. Câteva cuvinte despre Mircea Streinu: talentul său remarcabil a fost răsplătit prin cele trei premii naţionale primite în 1934, 1939 şi 1943. În nov. 1939 a fost referent de presă al Ţinutului Suceava, iar în 1940 a fost captat în Direcţia Naţională de Presă care avea sediul în Bucureşti. A murit la 17 aprilie 1945, pe fondul unei boli mai vechi, TBC, eveniment ce a trecut neobservat, convingerile sale naţionaliste dându-i la fund amintirea. Ar fi aberant să se creadă că personalitatea complexă a lui Mircea Streinu poate fi realizată într-un articol. Moartea l-a cruţat de ceea ce urma să i se întâmple datorită orientării sale politice şi tematicii sale literare. În romanul său, în două volume, intitulat *"Prăvălia diavolului"*, apărut în 1942, el critică vehement ciuntirea Bucovinei, iar despre romanul *"Drama casei Timoteiu"* criticii vremii au spus că el poate sta cu cinste alături de romanele maestrului său, Liviu Rebreanu.

Dar să răsfoim împreună colecţia revistei *"ICONAR"*, sediul redacţiei aflându-se pe str. Dragoş Vodă, nr. 9.

Articolul de fond din primul număr este semnat de Traian Brăileanu.

(continuare în pag. 14)

G. Emilian

IUDAISM ŞI ANTI-IUDAISM – CONSIDERAŢII (II)

(continuare din numărul trecut)

Problema autenticităţii "*Protocoalelor înţelepţilor Sionului*" nu este deci o problemă decât pentru cei nu vor să vadă, nici să audă. Nimeni nu-i mai surd decât cel ce nu vrea să audă.

Chestiunea acestei autenticităţi este însă secundară.

Publicate înaintea Primului Război Mondial, Protocoalele expun un plan confirmat pe deplin de cele două războaie mondiale, de multe alte evenimente istorice recente. **Chiar dacă aceste Protocoale sunt "false", chiar dacă complotul în chestiune este inexistent, totul se petrece ca şi cum acest complot există şi funcţionează din plin!**

Ideea conspiraţiei înţelepţilor Sionului nu poate fi exclusă prin ordonanţe guvernamentale sau decizii judecătoreşti, ea poate şi trebuie luată în calcul ca ipoteză de lucru, pentru explicarea şi înţelegerea unor evenimente, a unor cataclisme sociale diferite dar convergente prin semnificaţia lor de ansamblu.

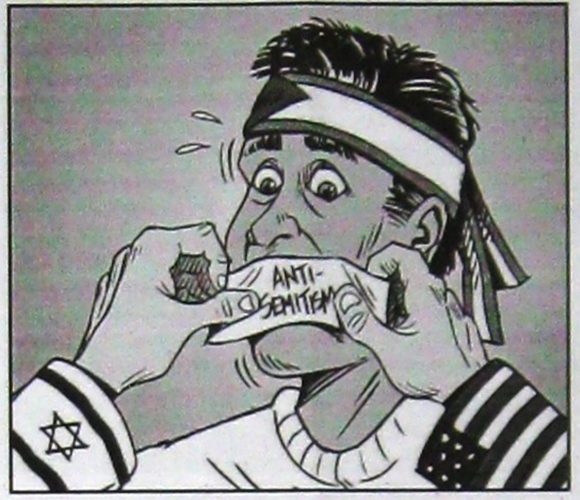
Ideea Protocoalelor Înţelepţilor Sionului este simplă: împins de voinţa sa patologică de putere, Israel face totul pentru a-şi subordona Europa şi apoi lumea întreagă, convins că în asta constă misiunea şi destinul lui de "popor ales". Reală sau imaginară, tema unui astfel de complot are un caracter economic şi politic: Israel începe prin a se infiltra economiceşte, prin a pune mâna pe pârghiile financiare, de producţie şi desfacere, controlând în ultimă instanţă totul, exercitând întreaga putere.

Principalul obstacol istoric în calea acestei întreprinderi de cucerire a Europei creştine de altădată a fost criteriul naţional şi monarho-aristocratic de organizare a puterii în statele vizate. Trebuia mai întâi ca bazele naţionale şi aristocratice ale puterii să fie compromise şi distruse în principalele state europene. Dacă evreii ar fi încercat să facă aceasta prin ei înşişi, nu numai că nu ar fi reuşit, dar ar fi atras atenţia şi provocat reacţia defensivă a celor care, dimpotrivă, trebuiau adormiţi înainte de lovitura de pe urmă. Aşa stând lucrurile, **evreii nu puteau acţiona decât în mod indirect:** prin favorizarea şi răspândirea ideologiilor generatoare de revoltă socială, prin punerea în lumină a aspectelor negative, a abuzurilor şi injustiţiilor regimurilor aristocratice, prin **răspândirea germenilor spiritului critic, raţionalist** şi anti-monarhic, prin **alterarea omogenităţii etice, etnice, sociale şi ideologice ale vechilor state din Europa**.

Cum putea fi realizate toate acestea ? Răspunsul nu necesită formularea vreunei ipoteze. **Este suficient să amintim ceea ce efectiv s-a petrecut: a apărut şi a fost încurajat materialismul, individualismul, toate problemele posibile au fost treptat reduse la aspectul economic, la ban, în ultimă instanţă la o cifră pe ecran, la o problemă de telecomunicaţii, de electronică!**

Pe planul acţiunii politice, burghezia a fost împinsă contra aristocraţiei. Apoi a fost inventat "proletariatul", împins şi el, la rândul lui, contra burgheziei. Aşa a fost inventată "lupta de clasă", aşa au fost provocate "revoluţiile", cele două războaie mondiale...

De îndată ce Europa a fost distrusă în acest fel, de îndată ce **calul troian al liberalismului anarhic si al viţelului de aur a pătruns în interiorul statelor creştine** europene, barajul tradiţional ce îi ţinea pe evrei la respect s-a prăbuşit. Astfel, Israel si-a putut lansa la atac cea de a cincea sa coloană! Curând indivizii şi popoarele nu au mai crezut nici recunoscut altă valoare decât cea a aurului, prin intermediul căruia au căzut sub jugul criticismului, al raţionalismului, directorilor de jurnale, alchimiştilor de opinie publică. Graţie tupeului şi aurului lor, evreii au preluat controlul finanţelor, al presei, al culturii şi religiei. Pârghiile de comandă ale lumii moderne au trecut astfel pe nesimţite în mâinile lui Israel. Naţiunile, guvernele, parlamentele, întreprinderile

mai mari sau mai mici au ajuns instrumentele acestuia.

Popoarele ce şi-au pierdut tradiţiile şi "personalitatea", popoarele reduse la burta flămândă, la gloata pofticioasă de zombi, nu sunt şi nu pot fi libere, nu au nevoie şi nici nu ştiu ce face cu libertatea. **Libertatea este pentru oamenii adevăraţi, adică întregi în spiritul lor.** Gloatele abrutizate nu sunt şi nu pot fi libere, ele nu au ce face cu libertatea pe care nici măcar nu o înţeleg.

Cam acesta este conţinutul Protocoalelor, document ce a exercitat o imensă influenţă asupra anti-iudaismului secolului XX.

In ce măsură această doctrină corespunde realităţii ?

Istoria socială şi politică a Europei moderne verifică în întregime obiectivele expuse în "*Protocoale*": prăbuşirea vechilor instituţii monarhice şi aristocratice, înlocuirea dreptului divin cu cel natural, lansarea la apă a iluminismului, a utopiilor revoluţionare, promovarea burgheziei la rangul de clasă conducătoare a societăţii, **mitul democraţiei, oligarhia capitalistă, omnipotenţa finanţelor, marxism, proletariat, luptă de clasă, bolşevism, Gulag, holocaust !**

Odată în plus, se pune problema măsurii în care evreii şi acoliţii lor sunt cu adevărat cei ce au provocat aceste fenomene, sau măcar le-au favorizat. Se poate ca într-adevăr, după cum se pretinde, evreii să fie în dosul tuturor acestor evenimente. Datoria noastră este să ne încredinţăm, pe de o parte. Pe de alta, nu este cazul să cădem în ispita de a vedea peste tot numai pe evrei şi acţiunile lor, în care caz pe bună dreptate s-ar pune problema unde sunt non-evreii şi ce fac ei în zilele când nu dau piept cu evreii? !

Anumite aspecte sunt însă cât se poate de clare. **Legătura de filiaţie dintre tradiţia evreiască şi francmasonerie nu poate fi contestată.** Nu numai că evreii şi-au dat seama că se pot folosi de francmasonerie spre a-şi atinge scopurile mai rapid şi mai bine, aşa cum au recunoscut oficial mulţi francmasoni celebri, mai vechi sau mai noi; **ei înşişi sunt cei care au înfiinţat sau finanţat în ascuns înfiinţarea celor mai multe loji, obedienţe şi rituri masonice**, astfel încât acestea să poată pescui în apele tulburi ale tuturor categoriilor sociale şi sensibilităţilor posibile.

Astfel, de la presupusa atitudine radical-catolică a Templierilor, francmasoneria a trecut la anti-catolicism declarat, **laicism şi raţionalism, nomadism spiritual ce nu a putut avea loc decât sub semnul unei puternice influenţe evreieşti.** Până de curând, francmasoneria a negat orice participare la pregătirea şi realizarea Revoluţiei franceze. In ultima vreme autori de diverse obedienţe îşi fac un merit istoric din a fi moşit această revoluţie, care a antrenat apoi o serie întreagă de răsturnări anti-tradiţionale în întreaga Europă şi apoi în întreaga lume.

Cât priveşte marxismul şi socialismul, acestea sunt în întregime creaţia evreilor, produse ale spiritului evreiesc. Principalii fondatori şi discipoli socialişti, bolşevici, comunişti sau social-democraţi sunt evrei (Marx-Mordechai, Lassalle-Wolfson, Rosa Luxemburg, Kautsky, Bernstein, Kamenev, Zinoviev, Lenin etc.).

Dându-şi mâna cu democraţia, liberalismul s-a iudaizat definitiv. Cei ce au realizat acest concubinaj sunt evreii Riesler, Jakoley şi Simson.

Acţiunea nocivă a acestor ideologii este continuată astăzi de **diversele doctrine pacifiste, mondialo-globaliste şi ecumeniste**, care vorbesc numai de pace, fără să spună o vorbă însă despre marii făcători de război, în frunte cu Statele Unite. Această ideologie confuză, cu nuanţe pacifiste, democrato-lesbiene şi pederasto-ofensive este parte integrantă din doctrina socială masonică, vitrină a spiritului evreiesc. Organizaţiile internaţionale precum Naţiunile Unite- şi diversele antene ale acesteia sunt produse ale aceluiaşi spirit evreiesc, conduse de aceeaşi oligarhie capitalistă, democrată şi liberală care este instrumentul central al puterii iudaice mondiale.

Anti-iudaismul radical consideră nu fără argumente că în funcţie de împrejurări, influenţa evreiască îmbracă una sau alta din aceste forme, care deşi par diferite şi chiar opozabile, sunt produsul aceluiaşi spirit şi converg către realizarea aceluiaşi scop: înrobirea tuturor popoarelor lumii întru profitul şi gloria evreilor.

De la caz la caz, influenţa evreiască se exercită fie prin pacifism, fie prin liberalism, marxism, homosexualism, psihanaliză, pornografie, nu în ultimul rând printr-o Biserică ce L-a trădat pe Cristos, prin sectele ce seamănă confuzie.

Pentru orice om cu capul- pe umeri, doctrina marxistă nu corespunde realităţii. Asta nu a constituit însă o piedică pentru cei care au lansat-o şi promovat-o, care au ştiut să-şi recruteze naivii şi canaliile de care aveau nevoie, să fabrice generaţii peste generaţii de imbecili-docţi, pociţi prin îndoctrinare în diversele "şcoli" şi "academii" de partid. Păcăleala iudeo-marxistă a durat aproximativ un secol şi jumătate, timp în care s-au publicat texte chipurile istorice, precum Manifestul comunist, s-au tăiat păduri întregi pentru a se tipări gângăvelile iudeo-dialectice ale lui Lenin, Stalin, ale neajutoratului Ceauşescu şi ale consoartei sale chimiste, academician-doctor-inginer-om-de-ştiinţă-de-renume-internaţional, care nu ştia să citească nici măcar formula chimică a apei! Evreii s-au priceput, vreme de zeci de ani, să scoată în stradă milioane de oameni, pe toate meridianele pământului, spre a-şi manifesta "fierbintele ataşament" la idealul "de aur" al comunismului... Forţa aceasta teribilă de nivelare a acţionat contra tuturor valorilor. Prezenţa ocultă dar şi pe faţă a elementelor evreieşti în cadrul diverselor aşa-numite revoluţii este de notorietate publică. Francmasonii evrei Cremieux şi Gambetta au jucat un rol decisiv în cadrul Revoluţiei franceze de la 1848, Bela Kuhn, Georg Lucacs şi alţii în Revoluţia maghiară de la 1919, Lenin şi întreaga lui bandă de evrei în cadrul Revoluţiei iudeo-bolşevice din 1917, Ana Pauker, Vasile Luca, Chişinevski, Teohari Georgescu-Tescovici şi alţii în cele petrecute la noi după 23 aug. 1944. Lista ar putea continua la nesfârşit. In toate aceste cazuri este vorba de acţiunea convergentă a unor revolte anti-monarhice şi anti-tradiţionale pe de o parte, pacifiste socialiste şi de nivelare internaţională pe de alta.

Cele două războaie mondiale au fost plănuite de acelaşi spirit iudaic, conform scenariului descris în *Protocoalele înţelepţilor Sionului*.

Primul Război Mondial s-a soldat cu prăbuşirea ultimelor aristocraţii imperiale iar al doilea prin **transformarea întregii Europe într-un lagăr de concentrare iudeo-sovietic în Est şi iudeo-american în Vest.**

(continuare în numărul viitor)

Teodor Usca, Oradea

Corespondență

AUTONOMIA BISERICII

Istoricii acceptă în cea mai mare parte că atât Biserica cât și statul au avut un important rol în formarea și funcționarea statelor și personalității popoarelor lor.

Momentul crucial al apariției Bisericii ca factor social și politic îl constituie actul împăratului Constantin cel Mare de la începutul sec. IV prin care a creștinat popoarele supuse, creștinismul devenind religie oficială, ieșind din faza de prigoană.

Apoi ciocnirile dintre cei doi factori existențiali ai statului s-au desfășurat secole în șir: de exemplu luptele dintre papii catolici și regii încoronați din Apus, care au durat sute de ani în Evul Mediu și Modern.

Neamul românesc s-a născut sub oblăduirea Bisericii și conducătorilor ei, care s-au identificat cu necazurile existenței lor, ajutând cu sfaturile lor pe conducătorii politici, contribuind la consolidarea națiunii abia născute.

Decretul lui Cuza Vodă a stabilit poziția Bisericii în societate și raporturile ei cu conducerea statului și **prevedea ca Sinodul, forul suprem al Bisericii, să fie convocat de către Domnul Statului. Și de aci lucrurile s-au încurcat și au rămas așa până în zilele noastre.**

Dar dreptul Bisericii cu caracter canonic, de a reglementa, conduce și administra afacerile sale religioase și culturale nu a fost respectat de stat. Atâta vreme cât la conducere s-au aflat conducători și partide politice "cu frica lui Dumnezeu", orice neînțelegeri s-au rezolvat reciproc, dar a urmat regimul comunist care, condus de atei, nu a recunoscut nici un Drept Canonic și a acționat pentru distrugerea Bisericii. Relațiile cu statul au fost reconsiderate sub forma unei supuneri brutale și de netrecut pe care conducătorii au impus-o, negând faptul că Biserica este instituită de Dumnezeu, că are un caracter spiritual și este neschimbătoare, pe când statul este îngăduit de Dumnezeu, că are un caracter pământesc și este schimbător.

După revoluție, statul român a ignorat aceste coordonate ale bunei înțelegeri. Astfel, **deși în Parlamentul țării existau "DE DREPT" în Senat 3 episcopi, iar în Camera Deputaților 5, statul comunist a desființat această regulă, iar regimul neocomunist de după Revoluție a consfințit la menținerea acestei măsuri discriminatorii.** În absența atitudinii demne și autoritare a acestor demnitari clerici s-a putut asista la certuri vulgare în Parlament și la aprobarea unor legi cu un caracter profund imoral și ilegal, care constituie o rușine a aparatului legislativ.

Pentru a aduce la normalitate această importantă problemă este urgent necesară redefinirea raporturilor Bisericii cu statul și a enoriașilor cu capii Bisericii. Aceasta are datoria de a nu ceda de la esența învățăturii creștine, oricâte primejdii ar comporta atitudinea sa, dârză dar curată. Orice justificări aleatorii ar fi invocate, nu vor fi admise de istorie, compromisurile constituind dovada unei slăbiciuni și lașități a conducătorilor bisericești.

Argumentele fostului patriarh Iustinian Marina, instalat la începutul ocupației țării noastre, sunt demne de un activist comunist mediocru, neridicându-se la nivelul spiritual apostolic. Încercarea sa de a justifica clericilor superiori că lipsa de atitudine potrivnică regulilor comuniste este o atitudine salvatoare pentru Biserică în conjunctura de după 1944, a fost falsă și trădătoare. Din istoria celor două milenii de existență s-a dovedit că "*Biserica învinge când este prigonită, se afirmă când este părăsită și e recunoscută când este atacată*".

În situația de astăzi Biserica nu trebuie să se retragă de pe pozițiile rezervate ei de Dumnezeu, ci trebuie să lupte cu statul, având în grija ei destinele a 20 milioane enoriași, care sunt în același timp și români.

Modul de guvernare este de multe ori necorespunzător, pe măsura conducătorilor incompetenți, corupți și lipsiți de loialitate și bună credință față de țară. **Datoria Bisericii este să intervină direct în respingerea proiectelor de lege rele, care se depun spre aprobare.** Dar pentru aceasta trebuie voci competente și hotărâte în Parlamentul țării.

BISERICA NU POATE FI REDUSĂ LA O SIMPLĂ INSTITUȚIE A STATULUI. Fiind o entitate spirituală, nu-și formulează dorințe lumești ca: putere politică, supremație, victorii armate sau amenințări cu arme distrugătoare în masă. Ea dorește o pace prin bună conviețuire și iubire frățească. Acestea sunt valorile pentru care ea există și se luptă în favoarea enoriașilor săi. " Acolo unde există Duhul Domnului, acolo este libertate " (2 Corinteni 3-37). Aceasta este vocația Bisericii în lume.

Statul a încercat - și de multe ori a reușit - să folosească în scopuri politice cadrele superioare ale clerului și chiar enoriașii de rând.

Reducând la simplu problema, trebuie stabilit criteriul justeței relațiilor dintre cei doi factori de putere.

Astfel, statul trebuie să revizuiască litigiile materiale cu Biserica Ortodoxă Română și cu celelalte biserici și culte. Ca atare, patrimoniul care de drept aparține BOR să-i fie restituit, precum și patrimoniul celorlalte biserici care a fost naționalizat de comuniști. Averile bisericești nu au la bază însușiri nelegale, ci danii ale unor domnitori, boieri și persoane particulare pentru întrajutorarea Bisericii.

Organizarea modernă a Bisericii la cerințele societății actuale necesită cheltuieli din ce în ce mai mari. Resursele din care se suportau erau modeste: cotizațiile enoriașilor și daniile boierilor și persoanelor mai înstărite. Din actele de danii păstrate până astăzi, rezultă că aveau ca scop construcția și repararea celor existente, mici spitale pe lângă Biserici, "boleșnițe" - cum erau denumite în epocă, în care erau ajutați cei săraci, cantine, locații pentru întrunirea credincioșilor în care își serbau evenimente ca: nunți, botezuri, zile onomastice etc. Daniile care formau baza lor materială, constituie din punct de vedere juridic PROPRIETATEA Bisericilor și ele nu pot fi naționalizate de stat, fiind cultivate pentru produse de hrană ale obiectivelor menționate.

O Biserică săracă nu poate avea putere să lupte cu statul, bogat și cu putere, care are tendința s-o minimalizeze sau chiar să o umilească. Deci restituirea bunurilor confiscate să fie restituite "in integrum".

Apoi, problema acordării unor contribuții la salariile clerului să nu constituie un argument pentru "ASCULTARE" a sugestiilor statului: ar fi un fel de mită electorală.

De asemenea, la numirea înalților prelați din ierarhia Bisericii să nu mai existe "recomandări nominalizate" care constituie ingerințe ale puterii în conducerea Bisericii.

Oricum, problema Separării Bisericii de stat nu poate fi cerută de un Partid politic, chiar CREȘTIN DEMOCRAT, ci trebuie să constituie un proces de ample analize sociale, religioase și politice.

Petre Mandea

***

ÎNCĂ O DICTATURĂ. SAU ANTIHRIST (continuare din pag. 7)

4. Dispozitivul de control. Știu de ceva timp că viața bate filmul (horror), dar asta numai pentru că și ea are un "scenarist" pe cinste. Păpușarul-regizor ar mai putea face încă două lucruri cu mica voastră jucărie. ***A) Să vă provoace intenționat îmbolnăvirea.*** Mai sus, discutam de riscuri, dar **viața e deja plină de ele, asumate de alții pe seama noastră.** Există o mulțime de asemenea "drăgălășenii" ("E"-urile din ce în ce mai inevitabile, Coca Cola, releurile de transmisie GSM pe o mulțime de blocuri ș.a.m.d.) care încearcă să compenseze avântul necontrolat al medicinei, ca nu cumva să apucăm să stăm de vorbă cu strănepoții noștri. Dar, **pentru cazul unor cetățeni refractari la Noua Ordine, riscul respectiv ar putea fi "ajutat" cu ajutorul unor emisii speciale ale cipului,** care să le influențeze metabolismul, rata de producere a hormonilor etc. Și tot pe baza acestei presupuneri, ajungem la ***B) controlul mental.***

Nu este ușor să-mi închipui că mi s-ar putea induce un o idee de tipul "2+2=5", dar îmi pot imagina cum aș fi influențat spre euforie, depresie, panică sau porniri violente. De exemplu, consumul unor substanțe poate face acest lucru, iar în anumite situații, organismul produce el însuși asemenea substanțe, putând fi influențat de factori externi. De cip. În ultimă instanță, cipul este un receptor de telecomandă, iar la apăsarea unui buton, "omul modern" execută mișcarea, la altul se oprește, zâmbește, dă ochii peste cap, râde, moare! Tot Sfântul Ioan ne-a spus asta. Iarăși nu găsea cuvinte cu care să reproducă viziunea, așa că a spus "*Își vor pierde sufletul*".

5. ***Vă așteptați să urmeze ceva și mai grav... nu ajunge?!***

Vreau doar să menționez că, la un miting împotriva introducerii noilor acte, s-a ridicat un cetățean care și-a motivat refuzul (deci și alăturarea de noi, ceilalți "nebuni") prin faptul că aceste cipuri costă foarte mult, pe banii contribuabililor, că este vreme de criză etc. Parcă am vorbi de scumpirea țelinei, d-le revoltat! Atât ai înțeles? Dar sufletul, destinul omenesc, cât costă, trei la zece mii? De exemplu, eu, dacă aș fi mason, aș fi atât de simpatic încât să vă dau noul buletin contra o taxă simbolică, așa cum a fost și cu cel vechi, iar cipul din partea casei. Plus, bineînțeles, o oarece șpagă la organu' de poliție, dacă vă trebuie imediat și nu poftiți la coadă. E bine?

Final. Se mai organizează manifestații. Va trebui să le onorați cu prezența voastră, pentru că, altfel, o mână de oameni nu pot face nimic, cu tot cu cauza lor cea dreaptă.

Va trebui să ne alăturăm cu destui care nu gândesc la fel ca noi, chiar dacă vedem că unii fac greșeli evidente.

Dacă nu, cu ocazia următoare s-ar putea să protesteze cipurile, oamenii făcând figurație, în calitate de purtători.

ZIG ZAG PRIN BASARABIA:
CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL

(continuare din pag. 4)

Am ajuns din nou în centrul oraşului şi am făcut un tur de forţă vizitând toate cele 9 biserici şi catedrale din oraş.

Începutul l-am făcut cu Catedrala din Bălţi, operă a arh. A. Gabrielescu, ca şi biserica Sf. Constantin şi Elena, construcţia ei întinzându-se timp de un deceniu (1924 - 1934), apoi am trecut pragul celei mai vechi biserici din oraş, Sf. Nicolae, construită între 1791-1795 de arh. Weismann, o biserică mică, unde preotul, care terminase slujba ţinută în limba rusă, nu ne-a putut răspunde la întrebările noastre puse în limba română. A văzut apoi biserica Sf. Apostoli Petru şi Pavel, construită între 1915-1925, o biserică mică, liliput chiar, cu ziduri albe, aflată zid în zid cu închisoarea oraşului. O altă biserică ce ne-a plăcut a fost cea cu hramul Sf. Arhanghel Mihail, a ortodocşilor de rit vechi, construită între 1926-1933 şi apoi alta, biserica Naşterii Maicii Domnului, zidită în 1884; am intrat apoi în biserica Sf. Cuvioasă Parascheva, cea mai mare, construită, de asemeni, în perioada interbelică, între 1924-1934. Biserica Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil, romano-catolică, a fost ridicată tot în aceiaşi ani. Cea cu hramul "Sf. Arhangheli Mihail, Gavriil şi Rafail" este însă o construcţie nouă, doar de 5 ani, cu o arhitectură îndrăzneaţă.

Se poate observa lesne că majoritatea bisericilor enumerate au fost ridicate între anii 1925-1938. Meritul "erupţiei" arhitectonice religioase îi revine episcopului Puiu Visarion (1881-1949) care a invitat la edificarea acestor monumente de cult arhitecţi cu renume: A. Gabrielescu, A. Ivanov, E. Spries. Ar fi nedrept dacă nu am asocia numelui episcopului Puiu Visarion cu cel al lui Emanoil Catelly, prefectul judeţului, un om energic, cu iniţiativă, onest şi bun român. Era o fire robustă, figura-i respira sinceritate, era de o simplitate distinsă, un om care nu a trăit numai, ci a şi făurit istorie. Deşi se putea stabili în România din iunie 1940, odată cu invadarea Basarabiei de către sovietici, el nu înţelegea să-i părăsească la nevoie, în timpuri grele pe basarabeni, după ce împărţise belşugul şi bucuria cu aceştia, deşi era convins că va muri pentru ideea lui fermă că Basarabia făcea parte integrantă din România. A fost arestat la 5 iulie 1940 de către organele NKVD-ului din oraşul Bălţi şi s-a stins din viaţă la 18 febr. 1943, în lagărul de muncă corecţională nr. 5 din Svendalvsc. La anchetă a bătut cu pumnul în masă şi a strigat: „Va muri o generaţie, două, dar dreptatea va birui şi Basarabia va fi integrată statului român".

În cea mai mare librărie din Bălţi, având numele "Prometeu", am crezut că mă aflu într-o librărie din Moscova, deoarece peste 90% din cărţi erau în limba rusă. Cărţile aranjate „cu furca" nu deranjau pe cele trei vânzătoare care nu ştiau limba română. Din volumele în limba română, am găsit numai clasicii Eminescu, Creangă, Haşdeu şi alţii care se studiază obligatoriu la liceu. De altfel, pe stradă, în magazine, se vorbea numai limba rusă; aceasta este explicaţia pentru care la toate alegerile din oraş, făcute de-a lungul anilor, au avut câştig de cauză numai comuniştii, toţi rusofoni prin origine.

Am trecut şi prin piaţă; preţurile nu diferă de cele de la noi, dar, cum am mai spus, salariile sunt 1/3 din cele din România, deci toate produsele alimentare sunt foarte scumpe dacă le raportăm la puterea de cumpărare a basarabenilor.

Să nu omit să amintesc şi de cea mai frumoasă statuie din oraş, care îl reprezintă pe Marele şi Sfântul Ştefan, domnitorul Moldovei. Şi fiindcă am amintit de statui, trebuie să spun că acestea sunt destul de numeroase, de dimensiuni mai mici, însă, cu precădere busturi, amplasate în parcuri şi scuaruri. Am văzut bustul poetului ucrainean Taras Sevscenko şi monumente în memoria jertfelor de la Cernobâl şi a evreilor "victime ale genocidului făcut în anii celui de al doilea război mondial". Dar dacă se doreşte echidistanţă, de ce nu există şi un monument închinat celor cca. 40.000 de prizonieri (32.000 români şi 8000 germani) capturaţi în martie 1944, în urma prăbuşirii frontului după sângeroasele bătălii de la Uman? Cei 40.000 de prizonieri români şi germani au avut o soartă cumplită: neexistând posibilitatea de a fi încarceraţi în case sau barăci, ei au stat într-un câmp de la marginea Bălţilor, înconjuraţi de un gard de sârmă ghimpată, expuşi intemperiilor, foamei şi lipsei totale de asistenţă medicală şi medicamente. Prizonierii mureau în număr extrem de mare, câteva sute zilnic, iar morţii erau îngropaţi fără a li se şti numele, în gropi comune, ignorându-se astfel convenţiile internaţionale la care aderase şi fosta URSS. Săpăturile ulterioare au dus la descoperirea a mii de oseminte, mai ceva ca cele din pădurea Katyn, dar informaţia este ţinută în mod voit sub tăcere de cei care fug de adevăr şi de consecinţele lui.

Străzile din Bălţi, cel de-al treilea oraş ca importanţă din Basarabia, sunt frumoase, drepte şi largi, având de-a lungul lor blocuri cenuşii şi mohorâte. Marea lor majoritate au nume pur româneşti, din toate categoriile: au nume istorice, culturale, politice (de exemplu, Gh. Asachi, Alexandru cel Bun, Moldovei, Decebal, Putna, C. Stere, Doina), dar şi nume care nu mai spun nimic astăzi: Ceapaev, Iuliu Fucik, Smalin, Zaslanav.

Plimbându-mă prin oraş am remarcat o clădire care făcea notă discordantă cu cele „stas" din jurul ei, prin frumuseţea arhitecturii, având şi un balcon din fier forjat susţinut de şase coloane albe, o construcţie din 1932, care adăposteşte Oficiul Stării Civile. Am văzut şi sediul Comunităţii Ruse, al Societăţii Ucrainienilor, al Comunităţii Evreieşti, al Comunităţii Germane şi Case Poloneză. Se distinge prin masivitatea ei Universitatea de Stat „Alecu Russo" şi am rămas surprins când am văzut cât de numeroase sunt ansamblurile artistice de dansuri populare, cu sedii răspândite în tot oraşul: „Vântuleţ", „Flori de tei", „Doiniţa", teatrele de amatori „Baştina" şi „Premium", ansamblurile de dans sportiv şi modern „Graţia", „Flagrant", „Struguraş" şi formaţiile de muzică uşoară „Orion", „Allis" şi „Metronom": ai crede că Bălţi este un oraş al festivalurilor. Am aflat însă că toate aceste formaţii sunt permanent plecate în turnee, cu precădere în Rusia şi Ucraina, în oraşele mici şi în comune, unde spectatorii nu pun mare preţ pe muzica şi dansurile occidentale.

Mi-am încheiat vizita oraşului Bălţi spre seară, două ore petrecându-le într-un parc mare, o adevărată oază de linişte şi sănătate. În mijlocul lui se află amenajată o pistă de caiac-canoe, câteva bazine de înot descoperite, o şcoală de şah, o şcoală de hipism şi o şcoală de fotbal; marele stadion „Olimpia", cu capacitatea de 20.000 de locuri se află alături. La întoarcere, în drum spre hotel, am trecut un pod ce traversa râul Răutu, o apă galbenă şi mocirloasă care uneori, vara, seacă. Gândul m-a dus la marele actor Colea Răutu şi la Leonte Răutu, călăul literaturii române (în calitate de ministru în era comunistă), ambii evrei născuţi pe aceste meleaguri.

(continuare în numărul viitor)

RĂSPUNS CĂTRE AMERICA (continuare din pag. 5)

Există stereotipul că dacă strănuţi împotriva Americii, atunci înseamnă că eşti filo-rus, KGB-ist, şi aşa mai departe. O altă naivitate.

Am scris poziţia noastră până s-a terminat cerneala în stilouri şi **am explicat că au avut loc două experimente nefericite ale aceloraşi maniaci obsedaţi de putere şi control**, unul nereuşit iar cel de-al doilea reuşit (din punctul lor de vedere): primul comunismul bolşevic rejectat de oameni datorită brutalităţii sale, nu a fost decât un "aşa nu!" pentru a consolida succesul celui de-al doilea - am numit aici marea democraţie americană. Sub această denumire (relaxantă şi care te face să dormi liniştit noaptea, visând fluturaşi), s-a pregătit sistemul mondial de dominare a lumii. Uşor-uşor, visătorii din America au renunţat la multe din libertăţile lor, culminând recent cu trecerea în mâna statului a aproape tot ceea ce înseamnă bancă şi economie. Stalin este fericit, dar nu vă luaţi de Obama!

Circul Klotzko cu "ia dolarul, nu-i dolarul", joaca asta dobitoacă de la bursă şi curs valutar a celor care sunt pupincuriştii Ocultei, pentru a prăbuşi definitiv dolarul şi a-l înlocui cu noua monedă Amero, ne explică de ce deşi America e în colaps, dolarul începe să crească. Şi va creşte şi va creşte şi va creşte până când va face Buuum şi va cădea de la mare înălţime, fix în capul celor care din păcate nu înţeleg nici acum mare lucru din ceea ce li se întâmplă.

Vă / ne întrebaţi unde sunt fabricile, uzinele etc, "făcute de Ceauşescu"? ("în vremea lui", ar fi mai corect, că el şi politrucii lui n-au făcut nimic, ci tot bietul popor român) **Păi, tâlharii din politica noastră, în majoritate masoni recrutaţi din fostul aparat de partid şi din structurile fostei Securităţi**, le-au vândut pe comisioane personale grase, printre altele şi tâlharilor din Statele Unite care au venit să fure cât îi ţine cârca, la fel ca destui alţi alogeni. Bou să fii, să nu iei, dacă ţi se dă aproape pe gratis! Primii care ar trebui să înfunde puşcăriile pe viaţă - ca să nu spunem mai mult- ar trebui să fie jigodiile autohtone, urmate de pramatiile alogene. Două puşcării mari cât nişte zgârie nori: una roz şi una mov, amândouă cu fundiţe roşii, aşa cum ne învaţă democraţia să prezentăm frumos lucrurile oribile.

Să ştiţi că, teoretic, distanţa dintre România şi America este egală exact cu distanţa dintre America şi România: nici mai mult, nici mai puţin. **Dacă noi suntem prea departe de SUA pentru a o critica, se cere, printr-o logică elementară, a se aplica şi reciproca.** Am spus "teoretic" pentru că România nu are baze militare în America, dar America are baze în România şi deci, practic, America e mult mai aproape de noi.

Desigur este adevărat că se găsea carne înainte de 1989 la ruşi, ucraineni, cât şi la americani, dar dacă mânca gura Streinului, nu potolea stomacurile românilor, nu? Stomacurile noastre digerau gheare şi capete de pui pentru că trebuia să plătim datoria externă către băncile evreieşti.

În ceea ce priveşte SCHIMBAREA din America venită o dată cu alegerea lui Obama, vă informăm că Obama a fost ales cu 50,7% de către populaţie, el câştigând la votul dat de ELECTORI, adică de acei 538 de indivizi care hotărăsc Preşedintele Americii din umbră. Iar acest vot dat de către electori este prezentat la toate televiziunile, printr-o diversiune ordinară, ca "vot electoral". Păi e frumos şi democratic aşa?

Obama va repune omenirea pe picioare, dar nu de data asta. Poate într-o altă viaţă, când el nu va mai fi propulsat de cercurile şi interesele Ocultei.

Suntem de acord că politicienii noştri de acum sunt mai răi decât cei dinainte de 1989, dar trebuie să deschidem ochii şi să vedem că cei de acum nu s-au format peste noapte, ci ei sunt creaţi dinainte de 1989 de către sistemul mult lăudat de dvs., tocmai pentru că ateismul, lipsa de Dumnezeu, creează asemenea monştri fără suflet.

Şi cine Dumnezeu ne obligă pe noi să alegem dintre două rele, una? *Dinainte de 1989, sau după 1989? Ruşi sau americani? Comunism sau globalism? Membru PCR sau membru mason? Ceauşescu sau Băsescu? Bush sau Obama?* ***În esenţă, care este diferenţa între ele?***

Ah, am găsit răspunsul la ultima întrebare! Să fie culoarea pielii?

Cu deosebit respect, Redacţia

***

PRESĂ LEGIONARĂ INTERBELICĂ (continuare din pag. 10)

ÎN NR. 11 DIN IULIE 1936, Vasile Posteucă îşi intitulează articolul "*Câteva cuvinte despre viaţa şi opera lui Mihail Horadnic*", Stere Mihalexe "*Disponibilitatea legionară*", Liviu Rusu "*Cultura estetică postulat al educaţiei legionare*" şi Mircea Streinu "*Drumul spre moarte*" unde este descrisă drama zguduitoare când jandarmii austriaci, la îndemnul călăului Fischer, au spânzurat preoţi, moşnegi şi copii, bănuiţi pentru trădare.

În numărul din octombrie 1936: Motto-ul Căpitanului "*Cine renunţă la moarte, renunţă la înviere*", V. Pasteucă, "*Un nou mormânt*", Traian Brăileanu, "*Iarăşi o jertfă*", Gh. Grigor, Barbu Sluşanski "*Veniţi să ne închinăm*", Liviu Rusu "*Un an nou pentru Căpitan şi artă*", George Macrin "*Raportul dintre românesc şi verde*", Barbu Sluşanski "*Biserica şi decadenţa morală a tineretului*" şi Leon Topa "*Cartea Căpitanului, cartea învierii româneşti*".

Anul următor, 1937, este şi mai bogat cu articole pe teme legionare.

NR. DIN IAN. al acelui an este închinat în întregime memoriei lui Moţa şi Marin: Sever Al. Slătinescu - "*Eroism*", Mircea Streinu - "*Moarte eroică*", Ion Negură - "*Sub semnul jertfei lui Ionel Moţa*", Barbu Sluşanski - "*Înălţarea la cer*", V. Posteucă - "*Suprema jertfă*", Vasile Posteucă - "*Sub cerul destinului, semnificaţia plecării legionarilor în Spania*", Mircea Streinu - "*Răsună pământul legionar*".

ÎN NR. DIN MARTIE 1937 se remarcă Barbu Sluşanski – cu articolul "*Condamnări şi ispăşiri*", Claudiu Usatiuc - "*În căutarea sufletului etnic*", Liviu Rusu - "*Elementul gotic în cultura Bucovinei*", Gh. Clime - "*Sunt legionar*" şi Nicolae Totu - "*Amintiri din începutul vieţii mele legionare*".

DIN NR. 10, 11 şi 12 reliefez articolele: Mihail Polihroniade - "*Tineretul şi politica externă*", Gh. Antonovici - "*Suntem în plin război*", Barbu Sluşanski - "*Reportaj german*", George Macrin - "*Definirea poziţiilor*", Ion Banea - "*Preoţimea şi dăscălimea ardeleană*", Alexandru Constant - "*Antinomia stat - democraţie*" (în final concluzia că "*numai naţionalismul în forma sa pură şi intransigentă, legionarismul, poate salva Neamul românesc*"), Leon Topa - "*Misiunea legionară*", Barbu Sluşanski - "*Caimaicanul Vogoride*".

În concluzie, pot afirma cu certitudine, prin titlurile citate, că revista "*ICONAR*" a intrat mândră şi sigură în viaţa intelectuală românească, ea nu poate lipsi din istoria culturală a presei noastre.

Revista "ICONAR" a reapărut în aprilie 1995 la Rădăuţi, dar şi-a încetat apariţia după numai 5 numere.

Neavând posibilitatea de a reproduce coperta unui număr din perioada interbelică, prezentăm cititorilor nr. 1 din seria nouă a revistei.

Cea de a treia revistă culturală apărută la Cernăuţi se intitulează "*ŢARA SIPENIŢULUI*", care era tot de cultură şi luptă naţionalistă.

Sipeniţul era o mică bucată din jud. Cernăuţi, la graniţă alcătuită din câteva comune în care majoritatea populaţiei o formau etnici ucraineni cu nostalgia permanentă că localităţile lor nu făceau parte din Ucraina. Refuzul unora de a se încadra în viaţa politică şi economică a României a făcut ca revista "Ţara Sipeniţului" să ia atitudine şi să combată aspiraţiile proucrainiene, lucru oglindit în câteva articole.

Publicaţia se remarca printr-un frumos aspect grafic, **avea o periodicitate lunară**, ca şi revistele precedente, iar coperta fiecărui număr era tipărită cu altă culoare. A avut însă o viaţă mai scurtă: din **iulie 1936** până în **febr. 1937**.

Conducătorii ei erau Constantin Iacob şi Pompei Atanasius.

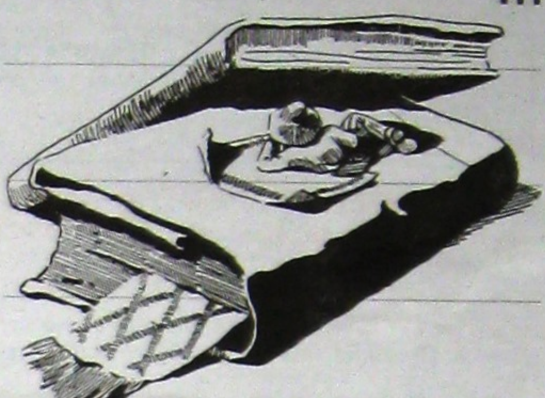
Citez câteva titluri **DIN PRIMUL NUMĂR:** "*Românismul în nordul judeţului Cernăuţi*" de V. Posteucă, "*Noi şi Ucraina Mare*" de Dragoş Vitencu, "*Întoarcerea Argonauţilor*" de Vasile Băncilă, "*O mare biruinţă legionară*" de Ernest Bernea şi "*Legionarismul şi muncitorii*" de Constantin Mani.

ÎN NR. 2 găsim articolele: "*Bucovinismul şi românismul*", "*Monumentul regelui Ferdinand din Văscăuţi*" de Ovidiu Ţopa, iar **ÎN NR. 3**, "Cheie de boltă pentru o filosofie a comunităţii româneşti" de Traian Brăileanu, "Fântână cu panduri" de Radu Gyr, "Jurnalişti bucovineni" de C. Loghin, "Cartea legionarilor" (recenzia "Pentru legionari") de Pompei Atanasius, "Matinală" de Yoanne Rassignon, "Un bilanţ al luptei începute la 10 decembrie 1922" de Vasile Posteucă şi reflecţii asupra conferinţei lui Traian Brăileanu de la Teatrul Naţional, Traian Brăileanu fiind considerat "*părintele spiritual al studenţimii cernăuţene, mare dascăl al legionarismului*".

NR. 1 - 2, IAN. – FEBR. 1937, are pe copertă copia unei gravuri frumoase, realizate din lemn, creaţie a lui Rudolf Rybiczka. Din sumarul acestui **ULTIM NUMĂR**: Ion I. Moţa - "*Binefacerea învierii*", Traian Brăileanu - "*În căutarea sufletului*", Cicerone Mucenic - "*Pământ şi cer*", Vasile Posteucă - "*Ion Creangă*", Ion. I. Moţa - "*Esenţialul*", Nae Ionescu - "*Primejdie celor de pe urmă*", "*Părintele Vartolomeu preamăreşte munca legionară*".

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: *"Care sunt liniile directoare ale Frăției de Cruce?"*
a fost dat de Eugen Mărculescu din Giurgiu, 28 de ani, care a câștigat cartea *"Țara, Legiunea, Căpitanul" – "Mișcarea Legionară în documente de istorie orală"*.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

FRĂȚIA DE CRUCE (F. D. C.) a fost înființată de

ION I. MOȚA și GH. ISTRATE,
cei doi mari șefi ai Frățiilor de Cruce pe țară

CORNELIU ZELEA CODREANU în 1924 (înaintea înființării Legiunii), sub conducerea lui ION I. MOȚA, **în scopul creșterii tinerei generații în spirit românesc, naționalist și ortodox**; următorul mare șef, educator și organizator al Frățiilor de Cruce pe țară a fost GH. ISTRATE.

Copiii, în marea lor parte fii de țărani, nu puteau beneficia de îndrumarea părinților (fiind plecați la orașe, la școli); în plus, rolul educațional al școlii era inexistent, ca și în zilele noastre; de altfel, părinții de azi, deși locuiesc împreună cu copiii lor, sunt prea ocupați cu serviciul și prea obosiți pentru a se ocupa de educație, lăsând aceasta în grija școlii.

În Frăția de Cruce erau încadrați elevii de liceu, până la majorat, când puteau deveni legionari.

"Frățiile de Cruce pregătesc tineretul școlăresc. Este și natural: ***școlarii de astăzi vor fi conducătorii de mâine."***

"Și este vârsta la care copilul își face cu adevărat educația pentru toată viața lui. De modul cum tânărul primește educația la această vârstă depinde trăinicia societății de mâine.

Vor crește copiii în spiritul egoismului, așișderea va fi societatea de mâine, pornită pe drumul pierzării, *fără coeziunea elementelor din care se compune. Dar nu numai societatea, ci neamul acela se va prăbuși,* ***fiind stăpânit de duhul trădării și al lașității,*** *duh îmbibat în structura fiecărui individ crescut în umbra unei astfel de școli.*

Iarăși, ***dacă vor crește copiii în spiritul înfrățirii în jurul unui scop măreț și comun, al unui ideal, care să fie idealul neamului lor,*** *societatea de mâine, reprezentată prin ei, așișderea va fi, iar nația întreagă, fiind stăpânită de duhul eroismului pe toate tărâmurile, cu voia lui Dumnezeu, va străbate veacurile tot mare și puternică.*

Aruncând o privire în viața școlărească a României *de astăzi ți se frânge inima de durere văzând falsitatea educației în care sunt crescuți copiii.* ***Din punct de vedere intelectual, școlarului i se îmbibă creierul cu o serie de abstracțiuni, din care prea puțin mai reține până la absolvire. Educație sufletească ori nu există, ori i se dau directive cu totul în afară de cerințele sufletului românesc.***

În fine, educația fizică este deformată, superficială.

Apoi, ori li se dă copiilor o viață de prea multă libertate - pedagogia celor dezinteresați - ori li se îngrădește viața prin uciderea oricărui spirit de inițiativă a individului.

Și cine nu observă și nu trăiește tragedia mare a degenerării și prăbușirii nației românești!"

(extras din CARTEA ***"FRĂȚIA DE CRUCE"***, 1937, scrisă de **comandant legionar, economist și pedagog GH. ISTRATE, șeful Frățiilor de Cruce pe țară**, martir legionar asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939)

DENUMIREA de *„Frăție de Cruce"* nu a fost luată la întâmplare: o întâlnim în **Biserica Ortodoxă**, unde copiii botezați în aceeași apă se numesc toată viața lor "frați de cruce"; de asemenea, o întâlnim **în istoria și legendele românești**, cu înțelesuri mai adânci și cu sens mai apropiat de școala legionară: doi sau mai mulți români, ale căror inimi băteau la fel, se legau frați între ei și, spre deosebire de frații de sânge, inimile lor legându-se pentru scopuri înălțătoare, întru realizarea cărora invocau puterea sacrificiului - și cum crucea este simbolul sacrificiului - ei se numeau „frați de cruce". Așa au fost **haiducii** vremurilor de restriște, a căror luptă era pornită împotriva fărădelegilor din țară, și care se legau între ei să lupte până la ultima picătură de sânge, încrustându-și, în semn de ținere a legământului de „frate de cruce", semnul crucii în carne.

Ca linie generală, în ședințele Frăției de Cruce se imprimă spiritul legionar: camaraderia, onoarea, tăcerea, gândirea, spiritul de jertfă, corectitudinea, ordinea, punctualitatea, vitejia, credința, spiritul de întreprindere și de organizare, munca, se cultivă voința, hotărârea, **se călesc și trupul, și sufletul.**

Frățiile de Cruce alimentau, după puterile lor materiale, lupta legionară; în timpul vacanței răspândeau pretutindeni credința legionară, fără să intre în polemici.

Toată pedagogia legionară este pedagogia bunului simț.

Practică, nu teorie seacă, aceasta este școala legionară; **metoda educativă: a încercărilor, nu percepere simplă, abstractă**, ci aplicare practică, pentru că **însușirea spiritului legionar nu se poate face prin "citit" sau "auzit", ci numai prin trăire**, și numai educația făcută la timp, "cu lingurița", este temeinică.

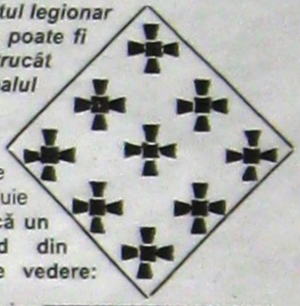
Toate situațiile se judecă prin două prisme: a Neamului și a Bisericii Creștine; din împreunarea acestora s-a născut spiritul legionar.

"Vrei ca legionarul să fie așa, ferit de cutare păcat, sau stăpânit de cutare virtute, găsește o metodă practică pentru aceasta.

Du-l în tabăra de muncă și acolo, trăind viața de tabără, cu sesizarea fiecărui moment educativ, cu conștiința necesității acestora pentru pregătirea lui, se pregătește.

Vrei să nu fie plecat înaintea greutăților vremii, să nu cedeze lor, să le înfrunte, pune-l să care piatră și să se străduiască să ridice din ce în ce mai mult; să nu o lase jos, până ce nu ajunge cu ea la punctul fixat. (...) Da, greutatea este prea mare pentru o așa forță; dar sufletul lui îl ajută, îi spune: "Nu te lăsa, căci dacă astăzi cedezi la o așa greutate, ce vei face mâine în fața marilor primejdii?" Și deodată forța lui crește, crește...

Acesta este secretul legionar de pregătire. Dar nu poate fi imitat de nimeni, întrucât este legat de idealul legionar."

Însemnul absolventului Frăției de Cruce

Legionarul pe care-l pregătește Frăția de Cruce trebuie să fie **un soldat, adică un om complet, valid din ambele punctele de vedere: sufletesc și fizic.** Deviza este "Toți pentru unul, și unul pentru toți!"

Alte extrase din *"Frăția de Cruce"* - Gh. Istrate:

"Pentru ca să creezi trebuie să gândești. Ca să iei o inițiativă, să faci ceva nou care să folosească Legiunii și țării, trebuie să gândești mult, mult de tot. Iar ca să gândești, trebuie să taci. Nu poți gândi când vorbești."

"Idealul îl face pe om să fie hotărât, și cine este hotărât, învinge. ***Când ți-a intrat în cap să faci ceva, ori fă cu toată inima, plin de avânt, ori nu mai porni să faci.*** *Hotărât "Da" ori "nu".* ***Și dacă ai pornit cumva chiar cu stângul, dă-i înainte, apăsat, curajos.*** *Biruințele de orice natură sunt în funcție de curajul cu care te-ai apucat să faci ceva."*

"Nu oricine va putea absolvi această școală; căci, firesc este că, ***după cum constituțiile fizice cu anumite debilități nu pot ieși din această stare, oricâte medicamente și îngrijiri li s-ar da, de asemenea, indivizii cu anumite debilități sufletești nu se pot vindeca, oricâtă școală s-ar face cu ei.***

Greutățile sunt lăsate de Dumnezeu ca să ne încerce. *Să ne purifice sufletele."*

"Așa s-a pornit Mișcarea, din marea dragoste pentru Neamul Românesc. *Nu este pornită din ură contra nimănui. Toate răfuielile care au loc nu sunt pornite din ură contra nimănui, ci din dragostea nesfârșită față de Neam.*

Dragostea legionară este atât de mare, încât din această dragoste legionarii sunt în stare să facă orice. Să devină răzbunători. Reacționari.

Răzbunarea legionară este angelică. Este reacțiunea Binelui contra Răului. Este reacțiunea Arhanghelului împotriva Satanei.

Este reacțiunea de soldat în război."

***

"Întreaga poveste a neamului nostru românesc ne îmbie și înalță sufletele cu scânteierea haiduceștilor legăminte de frate de Cruce. ***Ceva nemaipomenit în istoria vreunui alt neam.***

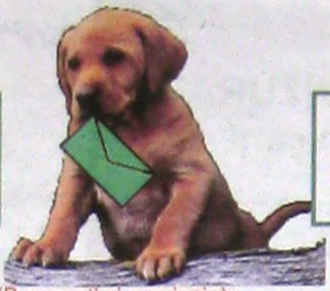
Legăminte de legendă, și totuși trăite.

Așa a trăit neamul nostru în veacuri, cu scăpărături de legendă.

Aievea legende vor fi peste veacurile viitoare legămintele legionare pe care noi astăzi le trăim. *Și se vor hrăni veacurile viitoare cu prisosință din „Legenda Căpitanului", „Legenda Nicadorilor", „Legenda lui Moța - Marin", și câte altele, precum ne hrănim și noi astăzi cu legendele haiducilor."*

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: Cunoașteți câteva figuri reprezentative ale rezistenței în munți împotriva comunismului?
PREMIU: *"Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc"*, vol. I – Ion Gavrilă-Ogoranu

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Preţul unui abonament este de:
--- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
--- **70** RON pentru **Europa;**
--- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

NOTĂ SPECIALĂ: Rugăm abonaţii să ne semnaleze dacă nu primesc revista (chiar din luna următoare celei în care nu au primit-o), întrucât au existat anul acesta câteva cazuri în care revista nu a ajuns la destinatar (exclusiv din vina Poştei).

Anton Negrea – Craiova: Colonelul Juan Domingo Peron (1895-1974), profesor de istorie militară la Şcoala Superioară de Război, secretar în cadrul Ministerului Apărării, apoi ataşat militar în câteva ţări europene, printre care şi Italia (în anii 1939-1941), a devenit simpatizant al ideilor lui Mussolini care transformase Italia, dintr-o ţară săracă, de mâna a doua, într-o ţară înfloritoare, dar, după modelul generalului spaniol Franco, a preconizat neutralitatea Argentinei. La întoarcerea în ţară a înfiinţat El Grupo de Oficiales Unidos şi a participat activ la lovitura militară de stat din 1943, împotriva guvernului ineficient, ocupând mai multe posturi în cadrul guvernului militar, de la cel de subseoretar în cadrul Ministerului Apărării la cel de vicepreşedinte al Argentinei şi ministru al Războiului. În 1945 a fost înlăturat şi închis, fiind eliberat cu ajutorul Evei Duarte, viitoarea Eva Peron, o frumoasă şi foarte elocventă prezentatoare la radio, capabilă să înflăcăreze mulţimile, catolică ferventă, pe care o cunoscuse în urmă cu un an, cu ocazia unui concert organizat în scopul colectării de fonduri pentru victimele unui cutremur, şi care făcuse o mare pasiune pentru el. Eva a organizat proteste populare masive, reuşind să provoace o grevă generală care a dus la eliberarea grabnică a lui Peron (200.000 de muncitori au intrat în capitală şi au cerut ca Peron să le fie preşedinte). Colonelul a acceptat mandatul argentinienilor, iar în febr. 1946 a fost ales preşedintele ţării. A iniţiat numeroase reforme sociale şi economice, a construit sute de şcoli şi spitale, a instituit un val de schimbări benefice în viaţa muncitorilor, a plătit datoria externă a ţării, a naţionalizat Banca Centrală a Argentinei, Căile Ferate, flota comercială şi întreg transportul public, Argentina înregistrând o creştere economică spectaculoasă. El este fondatorul justiţiarismului, doctrină care dezaprobă liberalismul şi socialismul, caracterizându-se prin dirijism economic şi redistribuţie socială (creşterea salariilor, crearea de asigurări sociale şi pensii), dar şi prin controlul asupra sindicatelor muncitoreşti; sprijin pentru ţărani, dar şi urbanizare intensivă; democraţie directă, drept de vot pentru femei şi mitinguri grandioase, dar şi preponderenţa puterii personale; naţionalism virulent, dar şi deschidere către investiţiile străine. Juan Peron a acordat azil politic unui număr mare de ofiţeri nazişti, ceea ce a atras numeroase critici din partea comunităţii internaţionale. În 1955 trei generali argentinieni au organizat o lovitură de stat în urma căruia Juan Peron a fost exilat, trăind în Paraguay, Venezuela şi Republica Dominicană, iar sicriul Evei Peron, care murise de cancer în urmă cu doi ani, a fost scos din criptă şi a rătăcit prin lume până când Juan Peron a revenit la putere. În 1973 în Argentina au fost organizate alegeri, în urma cărora a fost ales preşedinte Hector Jose Camporra, un apropiat al lui Peron, care a organizat alegeri anticipate în acelaşi an, iar Peron a fost reales ca preşedinte. A murit după mai puţin de un an, în 1974. A fost succedat la preşedinţie de cea de-a doua soţie a sa, Izabela Peron, care a fost îndepărtată printr-o lovitură militară de stat, în 1976. Eva Peron (1919-1952), apărătoarea săracilor, motiv pentru care a fost numită "Madona celor fără cămăşi", rămâne înscrisă în istorie drept una dintre cele mai puternice personalităţi ale lumii politice internaţionale, deşi a murit la vârsta de doar 33 de ani, iar afecţiunea poporului pentru ea nu s-a stins nici azi. Informaţia pe care o aveţi este corectă: legionarii refugiaţi din ţară după sângeroasele evenimente din ian. 1941 au fost în număr aproximativ de 400. După terminarea războiului s-au stabilit cu precădere în Spania condusă de gen. naţionalist Francisco Franco, în Italia şi Germania; foarte puţini s-au stabilit în Franţa sau au emigrat în SUA. Jumătate dintre ei însă au plecat în Argentina, la invitaţia lui Juan Domingo Peron şi nu înţeleg de ce vă miră acest gest: ca orice naţionalist, detesta socialismul şi toate curentele dizolvante şi avea o afinitate pentru naţionalişti.

Constantin Neacşu – Urziceni: Termenul de "mozaism" este sinonim cu cel de "iudaism" pentru că Moise este fondatorul religiei evreieşti numită "iudaism". Tradiţia evreiască îi atribuie lui Moise scrierea primelor cinci cărţi ale Bibliei ebraice, cărţi cunoscute sub numele de "Tora", sau sub echivalentul grecesc "Pentateuh".

Nicolae Cimpoeru – Buzău: În 1859 Henry Dunant, om de afaceri elveţian, a călătorit în Italia pentru a se întâlni cu Napoleon al III-lea ca să discute problemele de afaceri din Algeria, la aceea vreme ocupată de Franţa. Ajuns în micul oraş Solferino, a fost martor al bătăliei de la Solferino, când, într-o singură zi, aprox. 40.000 de soldaţi aparţinând ambelor tabere au murit sau au fost abandonaţi pe câmpul de luptă, fiind răniţi. Henry Dunant a fost şocat de suferinţele soldaţilor răniţi şi de lipsa medicamentelor şi a instrumentelor medicale primare pentru îngrijirea acestora. Întors la Geneva, a scris cartea "Amintiri din Solferino", publicată din banii proprii în 1862 şi a trimis-o liderilor politici şi militari din întreaga Europă, pledând pentru formarea unor organizaţii naţionale voluntare care să ajute la acordarea de îngrijiri medicale soldaţilor răniţi în timpul războiului şi solicitând dezvoltarea tratatelor internaţionale care să garanteze protecţia celor răniţi pe câmpurile de luptă. Aşa a luat naştere "Crucea Roşie", care este o mişcare umanitară internaţională a cărei misiune este aceea de a proteja viaţa şi sănătatea oamenilor, de a asigura respectul faţă de fiinţa umană şi de a preveni şi alina suferinţa oamenilor, fără vreo discriminare în ceea ce priveşte naţionalitatea, rasa, religia, clasele sociale sau opiniile politice. "Crucea Roşie" constă în mai multe organizaţii distincte, societăţi naţionale, independente din punct de vedere legal, însă unite în cadrul aceleiaşi mişcări prin principii de bază, obiective, simboluri şi statuturi comune.

Octavian Crişan – Mărăşeşti: Ne cerem scuze: spaţiul afectat acestei rubrici l-am epuizat deja luna aceasta, iar întrebările pe care le puneţi sunt numeroase şi necesită explicaţii mai ample, de aceea vă voi răspunde prin scrisoare.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com